

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Ψυχής γε χειρών

ποιητική συλλογή

ΒΟΛΟΣ 2003-07

Ψυχής γε χειρών

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal line extending to the right.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Ψυχής γε χειρών

ποιητική συλλογή

ΒΟΛΟΣ 2003-07

Περιεχόμενα

ΑΦΙΕΡΩΣΗ	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	8
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9
Το πρώτο μου ποίημα	11
2003	13
«Α»	13
Αισθάνομαι να με περιτριγυρίζει κάποιο κακό	13
Θα 'θελα να 'μουν δυνατός, πολύ δυνατός	14
Αν έγερνες γλυκά στην αγκαλιά μου,	14
Θέλω να χτίσω στο χαρτί,	15
Λυπάμαι που η αγάπη μου σε βασανίζει τόσο,	15
Στο καλντερίμι της μοναξιάς μου,	16
Η ματιά μου,	17
Ξεφυλλίζω την ψυχή σου	18
Ξεχύθηκα στο μέσα της ψυχής σου,	19
Απόψε σε θέλω ερωτικά	20
« « Φως – Διέξοδος » »	26
Ο Έρωτας είναι λουλούδι	30
Δεν μπόρεσα ν' αρπάξω σου	31
Είμαι θυμωμένος	32
Η παιδική αθωότητα,	33
Την ηχώ σου αναζητώ στο σκοτάδι,	34
Χμ	34
Κυνηγώ,	34
(Α) Ψάχνω στην άμμο τα ίχνη σου	36
Έφυγες!	36
Ανεμολόγιο η ψυχή μου,	37
ΧΑΟΣ στα βάθη των ονείρων μου,	37
... κι η αγάπη μου απλή και δυνατή,	38
Σπρώχνω το σώμα μου,	38
Μου είπ...αν...,	39
Παρασκευή,	40
Σε αισθάνομαι,	41
Ο ελέφαντας μέσα μου,	43
Το τραίνο Αθήνα – Βόλος,	45
Τρεις μήνες έρωτας	46
Πρωί	48
... κι ο Σεπτέμβρης χάθηκε στη στροφή του χρόνου,	50
... Σε σκέφτομαι, σε σκέφτομαι, σε σκέφτομαι,	50
Μαρτύριο	50
Παγιδευμένος στο λαβύρινθο των αδιεξόδων μου,	51
Σχοινοβατώ,	51
Μα πόσο αλήθεια θα μπορούσα ακόμα να ζήσω;	52
Πρόπλασμα 1 ^ο)Α(.....	53
Καταμεσής στο πέλαγο, σε μανιασμένα κύματα,	55
Βουτηγμένο στο αίμα	56
Προπλάσμος 2 ^{ος}	57
Μουσκεμένη φιγούρα	58
Τσακισμένο καράβι	59
Παλεύω ν' αποδεχθώ την	60
Πάγωσε απόψε η νυχτιά,	61
2004	63

Άλλη μια μέρα	63
Ο Ήλιος βούτηξε	64
Δεν έχει τέλος το μαρτύριο τούτο	64
Ακούμπησα το «σ' αγαπώ»	65
Ηλιοβασίλεμα στα μάτια σου	65
Ξυπνώντας	66
Στον Έρωτα η Αγάπη αναπαύεται,	67
Πνιχτή κραυγή,	67
Δροσοσταλιά το δάκρυ σου,	68
2005	69
Μόνο	69
«Ξ»	70
Σιωπή, σφιγμένη ανάσα	71
Σμίξε τα χείλη σου με τη φωνή μου,	71
Σταυροδρομήσαμε γλυκιά μου	72
Στη λάμψη τ' ουρανού το βλέμμα σου πετράδι,	72
Φθινοπωρινές χορευτικές φιγούρες	73
Κατρακυλώ μεθυσμένος στη βαθιά κοιλάδα,	73
Το βράδυ,	73
... Ο ταξιδιώτης που έφυγε προχθές,	74
2006	75
«Μ»	75
Να 'μouνα το μπλουζάκι σου	75
Να 'ρθω από πίσω σου στ' αυτί,	75
2007	76
Πώς να γλεντήσω τον καημό,	76
Σαν λαδοφάναρο κρυμμένο στη γωνία,	77
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	79

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Σ' ΕΚΕΙΝΑ που ήταν και δεν είναι,
σ' εκείνα που δεν θέλω αλλά είναι,
σ' εκείνα που ΘΕΛΩ και δεν είναι,
σ' εκείνα που θα είναι και δεν είναι,

και κυρίως, σ' εκείνα που ήταν, είναι και θα είναι για πάντοτε μαζί μου! ...

... ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τούτη η «ποιητική συλλογή», είναι το σύνολο της ποιητικής μου δραστηριότητας μέχρι το 2007, που συγκεντρώθηκε εδώ με χρονολογική σειρά και μόνο, χωρίς να έχει την οποιαδήποτε συγκεκριμένη θεματική ενότητα.

Είναι το γέννημα των προσωπικών μου συναισθημάτων, που εκφράσθηκαν κατά καιρούς αυτόματα και χωρίς επιτήδευση, απλώς και μόνο για να καλύψουν την ανάγκη της έκφρασής μου, την ανάγκη να βρίσκομαι μ' έναν ακόμα διαφορετικό τρόπο σ' «επαφή» με το περιβάλλον μου.

Με καθαρό αυτοβιογραφικό υπόβαθρο, δεν επιδιώκεται από τη συλλογή μου οποιαδήποτε παιδευτική χρησιμότητά της, αλλά ούτε και οποιαδήποτε σημασιολογική αξίωση φυσικά, καθώς οι πηγές της έμπνευσής μου, δεν ήταν παρά διάφορα τυχαία πρόσωπα, που πέρασαν και σημάδεψαν λίγο ή πολύ έντονα, καλώς ή κακώς ενίοτε, ευτυχώς ή και δυστυχώς με την παρουσία τους τη ζωή μου.

Αναγνωρίζοντας πάντως τη συμβολή τους στην όποια δομή των συναισθημάτων μου, οφείλω και τους αποδίδω μ' ευγνωμοσύνη, ...

τις ειλικρινείς ευχαριστίες μου!

Παρασκευή 15-6-2007/01.33'

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όταν την Κυριακή 12-6-1983/23.00' είχα γράψει το πρώτο μου ποίημα, έδωσα την υπόσχεσή μου στην «ποίηση», να μην την ... ξαναταλαιπωρήσω!

Δεν κράτησα όμως την υπόσχεσή μου αυτή!

Ξεκινώντας το 2003 τη σχέση μου με την A..., άρχισα να γράφω κάποιες μικρές ερωτικές σημειώσεις ... παρηγοριάς σ' ένα μπλοκάκι, το οποίο άφηνα δίπλα στην κρεβατοκάμαρα και πάνω στο κομοδίνο μου, δηλαδή κάποιου είδους ερωτήματα προς τον εαυτό μου περί της σχέσεως αυτής. Μόλις το είδε, αντιμετωπίζοντάς το σαν ένα ιδιόμορφο και πρωτότυπο παιχνίδι, άρχισε ν' απαντάει σ' αυτά, αφήνοντας κι εκείνη μερικές δικές της σημειώσεις, δημιουργώντας έτσι μεταξύ μας κι ένα άλλο πιο ιδιαίτερο και πιο γοητευτικό κανάλι επικοινωνίας! Δυστυχώς όμως, αυτό κράτησε ελάχιστα παρά τη γοητεία του, αφού για τους δικούς της λόγους δεν ήθελε ν' αφήνει πίσω της στοιχεία της παρουσίας της στο χώρο μου, όπως ακριβώς κάνει και κάθε ευσυνείδητος ... παράνομος επαγγελματίας!

Ο σπόρος όμως της αθετήσεως της παραπάνω υποσχέσεώς μου προς την ποίηση, είχε πια φυτευτεί! Κι όσο ο έρωτάς μου για κείνη δυνάμωνε, τόσο κι ο σπόρος αυτός ρίζωνε οριστικά σαν παρείσακτο ζιζάνιο, σαν λύκος στα ευλογημένα τα χωράφια της! Ειδικότερα δε, όταν μου 'δωσε και διάβασα τα δικά της καταπληκτικά κατά την άποψή μου ποιήματα, που πραγματικά μ' εντυπωσίασαν πάρα πολύ!

Κι αφού ρίζωσε τότε για τα καλά, άιντε μετά να τον ξεκάνεις! Ακόμα κι αν τον ξεριζώσεις απ' τη μια, ριζώνει σε μιαν ... άλλη! Λύκος είν' αυτός, άμα ριζώσει δεν ξεριζώνει εύκολα, ίσως ... να μην ξεριζωθεί και ποτέ! Μακάρι!

Χμ, ... λύκος, όπως Έρωτας!!!

Κυριακή 17-6-2007/11.27'

Κυριακή 12-6-1983 / 23.00'

Το πρώτο μου ποίημα

Κάποτε ήμουν παιδί.
Καβάλα στ' άχυρο της φαντασίας ταξίδευα στις θάλασσες,
στους ουρανούς,
στ' αστέρια.
Τραγουδώντας την αγάπη,
την ειρήνη
την αδελφосύνη.
Και με μοναδικό μου όνειρο,
(σαν στόχο στο άπειρο)
την ενότητα του κόσμου,
των ανθρώπων,
της φύσης,
ακολουθώντας το μικρό φανάρι
που τραβούσε μπροστά.
Κάποτε, σιγά σιγά, ένοιωσα το κεφάλι μου να μεγαλώνει.
Ανεξάρτητ' απ' το σώμα μου, να μεγαλώνει, να μεγαλώνει ...
και πάντοτε ακολουθώντας το φαναράκι.
Το φαναράκι δεν σταμάτησε ποτέ το δρόμο του.
Είχα κουραστεί. Το κεφάλι ακόμα μεγάλωνε.
Δεν άντεχα τον πόνο του.
Σε λίγο άρχισα ν' ακούω ένα σφύριγμα, ένα κτύπημα, ένα ράγισμα.
Και μετά «τίποτα».

– Γιατί Θεέ μου τόσο ταξίδι,
... γιατί τόσος κόπος,
γιατί τόση κούραση,
γιατί τόση σκέψη, ...
... χωρίς ανταμοιβή,
χωρίς η «άγκυρα» να μπορέσει
κάπου να σκαλώσει στέρεα; Γιατί;;

Τετάρτη 31-1-2007/20.07'

(... Επιτέλους! ... Κι ο Γιώργος λεύτερος! ...)

2003

«Α»

{1,2,3,4,5,6,7,8,9,10}

18 Αυγούστου 2003

Έψαχνα παντού να σε βρω κι ας ήξερα ότι ήταν μάταιο,
αφού ... είσαι αλλού ...

Στο τέλος, ψάχνοντας έφτασα μπροστά στην πόρτα του Χάους ...
Πάντα δειλίαζα μπροστά του και το νικούσα μονάχα προσπερνώντας το

...

Αυτή τη φορά όμως δεν κρατήθηκα και κοίταξα απ' την κλειδαρότρυπα

...

Είδα μονάχα την απέραντη μοναξιά μου,
να σέρνεται στον λύθρο του έρωτά της ...

Τραβήχτηκα και για να το νικήσω,
σκέφτηκα πως ίσως αύριο σε βρω ...

... Με νίκησε ...

... ΕΛΠΙΖΩ

01.57'

Αισθάνομαι να με περιτριγυρίζει κάποιο κακό ...

Στο κακό δεν έκλεισα ποτέ τα μάτια μου.
Το πολέμησα, το πολεμώ κι ας είμαι πάντα ο χαμένος ...

Μα τούτο το κακό το φοβάμαι ...
Δεν είναι σαν τ' άλλα που γνώρισα ...

... ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ...

Δεν μπορώ να την πολεμήσω ...

Κλείνω σφιχτά τα μάτια μου μη μου κλέψει,
μη μου αγγίξει την εικόνα σου
και ... μένω τυφλός
σφίγγοντας απελπισμένα την εικόνα σου στην αγκαλιά του νου μου
... .. κι όσο αντέξω

23.37'

20 Αυγούστου 2003

{11}

Θα 'θελα να 'μουν δυνατός, πολύ δυνατός ...

Να 'μουν Αετός ...

να σ' αρπάξω, να σε σηκώσω
και να σ' ακουμπήσω απαλά στο ψηλότερο βουνό,
στον ψηλότερο βράχο ...

κι εκεί ψηλά ...

να φυλακισθούμε στην αγκαλιά της λευτεριάς τ' ουρανού

21.43'

21 Αυγούστου 2003

Αν έγερνες γλυκά στην αγκαλιά μου,
θα σου 'στρώνα τα φύλλα της καρδιάς μου,
του Έρωτα θα μάζευα κλαδιά,
στο σώμα σου να δώσω ζεστασιά.

Μα κοίτα που τα όνειρα,
του φεγγαριού καμώματα,
μοιάζουν με την αστροβολιά,
στης θάλασσας τη μοναξιά.

Αν έσβηνες τον πόνο απ' τη ματιά μου,
θα πέταγαν ψηλά τα όνειρά μου,
του ουρανού δεν θα 'φτανε το μπλε,
να γράψω της αγάπης μου το ναι.

Μα είναι τούτο τ' όνειρο,
γλυκό, πικρό κι αέρινο,
κυλά στην ακροποταμιά,
σαν Φθινοπώρου φυλλωσιά.

00.06'

Θέλω να χτίσω στο χαρτί,
του πόθου μου την ομορφιά,
με της καρδιάς μου το μυστήρι,
πριν μου την κλέψει η λησμονιά.

Μα είν' αυτό αδύνατο,
δεν ξέρω να τη χτίσω,
είναι για μένα δίστρατο,
δεν ξέρω να βαδίσω.
Από τη μια η θέληση,
από την άλλη ο πόνος,
με παγιδεύει η άρνηση,
μα με λυτρώνει ο κόπος.

Κρατώ με πείσμα το μυστήρι,
αρνούμαι να τ' αφήσω,
και πριν να σβήσει το κερί,
τη ... λησμονιά ... θα πνίξω.

00.53'

Λυπάμαι που η αγάπη μου σε βασανίζει τόσο,
δεν το 'θελα στ' ορκίζομαι μ' αναρωτιέμαι πόσο,
ως πότε θα 'πρεπε να ζω και να υποφέρω μόνος,
να μη σου λέω πως σ' αγαπώ, να με λυγίζει ο πόνος;

Δεν λέω είναι τύραννος ο έρωτας με φόβο,
πριν να χορτάσεις τη χαρά να σε γεμίζει πόνο.
Δεν ξέρω όμως να σου πω, ή αν εσύ το ξέρεις,
καλύτερα είναι ν' αγαπάς ή μήπως να υποφέρεις;

01.43'

Στο καλντερίμι της μοναξιάς μου,
τριζοβολούν βαριά τα βήματα της ψυχής μου.
Κάθε τόσο αφουγκράζομαι ...
Προσπαθώ ν' ακούσω τη σκιά σου να πλησιάζει.

Δεν την ακούω.

Σκύβω κρατώντας την αναπνοή μου
κι ακουμπάω τ' αυτί μου
στις κρύες πέτρες του στενοσόκακου,
για να συλλάβω έστω τον απόμακρο ήχο της φυγής σου.

Δεν την ακούω.

Και τότε,
η βαριά ανάσα μου πονεμένη και καυτή,
πέφτει πάνω στις κρύες πέτρες,
παγώνει και γίνεται ...

... δάκρυ στο καλντερίμι ...

02.11'

22 Αυγούστου

Η ματιά μου,
κολημένη στο πέλαγο της απουσίας σου.

Η καρδιά μου,
πληγωμένη με την ελπίδα της παρουσίας σου.

Δεν φαίνεσαι πουθενά.

Ο ορίζοντάς μου,
θολός προσμένει την ανάσα σου να καθαρίσει.

Ο πόνος μου,
πικρός στον ήχο της φωνής σου αποζητά να σβήσει.

Μα το τηλέφωνο σιωπά ...

Η μέρα μου,
κενή κι ασήμαντη κατακυλά με πάταγο,

τ' αγνάρια
της ελπίδας μου, τραβολογά στην άβυσσο.

Παραμονεύει η νυχτιά.

Βυθίζομαι
σ' απόγνωση, φοβάμαι πως δεν σ' είχα,

μ' απ' το τηλέφωνο γλυκά,
μου λες μια «καληνύχτα».

Έρωτα που 'σαι όλος φωτιά !!!

01.21'

Ξεφυλλίζω την ψυχή σου
και πονάω.
Ξεφυλλίζω την ψυχή σου
και ζηλεύω.
Ξεφυλλίζω την ψυχή σου
και σ' αισθάνομαι.
Ξεφυλλίζω την ψυχή σου
κι εκστασιάζομαι.
Ξεφυλλίζω την ψυχή σου
και λιγοψυχώ.
Ξεφυλλίζω την ψυχή σου
και ... φοβάμαι!!!

Φοβάμαι, μήπως είσαι όνειρο.
Φοβάμαι, μήπως σου είμαι λίγος.
Φοβάμαι, πως είμαι λίγος.
Φοβάμαι, μη σ' απογοητεύσω.
Φοβάμαι, γιατί δεν ξέρω
πως να μη σ' απογοητεύσω.
Φοβάμαι, πως δεν μ' αγαπάς.
Φοβάμαι, μήπως μ' αγαπάς.
Φοβάμαι, μη σε παρασύρω.
Φοβάμαι, να σε παρασύρω.
Φοβάμαι, γιατί σε θέλω.
Φοβάμαι, πως είσαι τ' άλλο μου μισό.
Φοβάμαι, γιατί σ' έχω ανάγκη.
Φοβάμαι, όταν δεν σε βλέπω.
Φοβάμαι, όταν δεν σ' ακούω.
Φοβάμαι, όταν μου φεύγεις.
Φοβάμαι, που μου λείπεις.
Φοβάμαι, μη μ' εγκαταλείψεις.
Φοβάμαι, να σε χάσω.
Φοβάμαι, τη μοναξιά.
Φοβάμαι, το κενό της ζωής μου
χωρίς εσένα.
Φοβάμαι, γιατί ... δεν έχω απολύτως τίποτα.
Φοβάμαι, γιατί το μόνο μα το μόνο
που μπορώ να σου προσφέρω,
είναι ... αγάπη ...
Φοβάμαι πια, πως δυστυχώς δεν φτάνει ...
Φοβάμαι, γιατί

σ' αγαπώ!!!

23.58'

23 Αυγούστου 2003

Ξεχύθηκα στο μέσα της ψυχής σου,
κουρσάρος να μαζέψω θησαυρούς,
μ' αδύναμο σκαρί στα κύματά σου,
κοντράρομαι στους δυνατούς καιρούς.

Παλεύω με το χρόνο στο κατάρτι,
να μπω στου λιμανιού σου τη στροφή,
πεθαίνω την Παρασκευή στο χάρτη,
ν' αναστηθώ Δευτέρα το πρωί.

Γέμισα θησαυρούς απ' την ψυχή σου,
μα τρόμαξ' απ' την τύχη μου αυτή,
αν κούρσευα μαζί και τη ζωή σου,
θύελλα θα ξεσπούσε ή γιορτή;

Σε βλέπω κει, στου λιμανιού την άκρη,
προσμένεις της καρδιάς σου τον καημό,
να 'ρθω να σου σκουπίσω εγώ το δάκρυ,
ή ... με τους θησαυρούς μου να πνιγώ;

02.41'

24 Αυγούστου 2003

Απόψε σε θέλω ερωτικά

Σε θέλω πρόστυχα αν ... πρόστυχος ο πόθος του κορμιού σου ...

Το σώμα μου φωτιά,
στροβιλίζεται μανιασμένα στο κούτσουρο της μοναξιάς μου.

Τρώει τις σάρκες της,
μ' αυτή αγέρωχη υπεροπτική, μου χαρίζεται απλόχερα,
δεν με φοβάται, δεν κινδυνεύει να τελειώσει ...

Δεν θες να τη σκοτώσεις ...

Καίει το σώμα μου,
μουγκρίζει, ξεφυσά ...
... παγώνει στην απόσταση που μας χωρίζει ...
... στο νεκρό τηλέφωνο ...

Γίνεται δόρυ καρφωμένο στην εικόνα σου.

Εικόνα σου

Γλυκό κλεμμένο απόκτημα,
φυλακισμένος κατακτητής της ψυχής μου,
πολύτιμη βροχή στην ερημιά της.

Σφηνωμένο,
πλημμυρίζει τον ωκεανό του νου μου,
στο μάτι του κυκλώνα εικονοστάσι μου.

Εικόνα σαηγευτική,
λικνίζετ' απαλά στον άνεμο του πόθου.

Σαλεύουν τα λογικά,
λυγίζουν απείθαρχα και παραδίνονται στη χούφτα σου,
δρασκελίζουν το παρόν και σέρνονται
στον κουρνιαχτό του ξέφρενου ποδοβολητού σου.

Κοπάδι ξαναμμένων τράγων τα ιδρωμένα μου δάχτυλα,
ξεχύνονται ξανά και ξανά στο δάσος των μαλλιών σου.
Χτενίζοντας τα μονοπάτια του μαύρου τους,
πασχίζουν να το πνίξουν στη μυρωδιά του ιδρωμένου τους ερωτισμού,
να το ξυπνήσουν στ' όνειρο της ηδονής.

Τα μάτια μου άπληστα,
αχόρταγα αλείφουν περιπλέγματα το γυμνωμένο σου κορμί.

Τάζουν και ξανατάζουν στα βλέφαρά σου
να μείνουν ανοιχτά κι ακίνητα, μη χάσουνε στιγμή.
Σκονισμένοι χρυσοθήρες συλλέγουν μανιασμένα

πολύτιμη τη λάμψη των ματιών σου.

Κι οι τράγοι αισθάνονται το ρίγος του κορμιού σου.
Σκύβουν και πίνουν αχόρταγα το ξεχείλισμα του πρώτου σου ζεστού ιδρώτα.

Πειθήνια τα βλέφαρα χαρίζονται στους σκονισμένους χρυσοθήρες.

Σπασμοί ηλεκτρικοί,
βροντές καρδιοχτύπια,
ανάσες καυτές σαν τους ανέμους της ερήμου,
χοροπηδούν στα τύμπανα,
μελωδική σπονδή στον Έρωτα προσφέρουν.

Κόλαση και Παράδεισος ένα ...

Με των ματιών το κάλεσμα σε γάμου πανηγύρι,
στόματα ηφαιστεια, πρησμένα χείλη,
λάβρα καυτή το πορφυρό τους χρώμα πλησιάζουν.

Αγγίζονται,
σμίγονται, δίνουν και παίρνουνε φωτιά.
Ρουφούν ακούραστα τη φλόγα των κορμιών,
σφουγγίζουνε το νέκταρ τους μην τύχει και περσέψει ...

Πνίγουν οι γλώσσες τη φωτιά, μεθούν, την ξανανάβουν.

Σκλάβος στο πανηγύρι των χειλιών σου

Αχόρταγα τα δάχτυλα,
γλιστρούν στο ιδρωμένο σου κορμί.
Χαϊδεύουνε τα μάγουλα, τυλίγουν το λαιμό σου,
πλάνοι τρυγούν το στήθος σου,
μαέστροι παθιασμένοι στον ξέφρενο σφυγμό σου.

Πίσω τους σύντροφος πιστός το στόμα,
καταπίνει τη γλυκιά σου ανατριχίλα,
μεθάει στην ευωδιά της άνοιξής σου,
άγριο μαύρο άλογο καλπάζει στον ορίζοντα του στήθους σου.

Κορφογραμμές κατακόκκινες, ξαναμμένες,
βουτηγμένες στα χρώματα του δειλινού,
φουσκώνουν στο πλατάγισμα του καλπασμού του,
κορδώνονται, μαγεύονται, μαγεύουν,
ιδρώνουν στην ανασαιμιά τ' αλόγου.

Δεν λέει να σταματήσει ο καλπασμός,
δεν χορταίνονται οι πηγές των ποταμών,
αρχή ζωής και πόθου πλάνεμα.

Κατηφορίζει βόσκοντας την πάχνη της κοιλιάς σου,
χορεύει στον παλμό της αναπνοής σου,
τριγυρνά στο τρυφερό βελούδο της,

πλησιάζοντας αργά όλο και πιο αργά, λαχταρώντας να βυθιστεί στην ήβη σου,
να πει τους ήχους των χυμών της,
ν' ακούσει τη γεύση των χειλιών της,
να καταπλακωθεί ευτυχισμένο στα συντρίμια του σεισμού της ...

Τη βλέπει,
τη φλερτάρει,
σέρνεται γύρω της,
κυλιέται πότε απαλά και πότε δυνατά στην πνοή της χορταριασμένης όχθης της,
την πλησιάζει

Στέκεται πάνω της μ' αφρούς στο στόμα απ' τη λαχτάρα του ...

Παίρνει βαθιά ανάσα και κοιτάζει ...
Μαγεύεται στην ομορφιά της ...
Μουσκεμένη Αφροδίτη, ολόφρεσκια η αλμύρα των χειλιών της ...
Αλάτι το πλήθος των ονείρων μου,
καμίνι οι άσβεστοι πόθοι μου,
καταρράκτης ο ιδρώτας μου ...

Βαριανασαίνω ...

Αφρίζει τ' άλογο,
μαστιγωμένο απ' την ακράτητη πια λαχτάρα του,
ορθώνεται στα δυο του πόδια και χώνεται με βία
.....
στα σκέλια σου,
αφήνοντας στην τρέλα του ανικανοποίητου,
να παλεύει με τα ξέπλεκα καταμουσκεμένα μαλλιά της,
υγρή η Αφροδίτη

Τ' άλογο λοξοδρόμησε

Τρελαίνεσαι ...
Μ' αρπάζεις δυνατά απ' τα μαλλιά μου ...
Τα δάχτυλά σου, στραγγίζουν τον ιδρώτα μου ποτάμι
Και σπρώχνουν τ' άλογο στο κενό του ρίγους σου ...
Μη βιάζεσαι ...
όχι ακόμα ... όχι τώρα ... στο τέλος ...
Πάρε τα χέρια μου και κράτα σφιχτά άσβεστες τις αισθήσεις σου ... λίγ'
ακόμα ...
Δεν χόρτασα τη βόλτα του κορμιού σου! ...

Στριμώνομαι στα πόδια τ' ουρανού σου,
σμίγω στο άρωμα της ομορφιάς σου,
κατρακυλώ στο μήκος της φαντασίωσής τους,
γλειφώ το μέλι των δαχτύλων της και καταπίνω ...

Σέρνομαι γοργά ως τα ριζά του λαιμού σου.

Αφήνω το κορμί μου απαλά να σκεπάσει το δικό σου,
και τον πρησμένο μου εαυτό ν' αναπαυθεί για λίγο,
σφηνωμένος να πάλλεται στη συντροφιά του απαγορευμένου σου καρπού.

Σβήνεις,
χάνεσαι στην αίσθησή του,
φρενιάζεις στην εικόνα της λύτρωσής του,
παραμερίζεις τα μη σου και ...
τον παρακαλείς να

Κατρακυλά η ανάσα μου στην πλάτη σου,
τεντώνεται σιδηροτροχιά η ραχοκοκαλιά σου,
τρίζει στο βρυχηθμό του είναι μου,
πλαντάζει στα κύματα των συσπάσεών σου ...

Τα χέρια μου χουφτώνουν τον απαγορευμένο σου καρπό.
Χαϊδεύουν τη φευγαλέα σου ντροπή,
μερεύουν τ' αγκομαχητό του ασυνήθιστου αισθησιασμού ...
Αφήνεσαι στο άγγιγμά τους
και παραδίνεσαι στο μοιραίο της απρόσμενης πανδαισίας ...

Χλιμιντρίζει 'υχαριστημένο τ' άλογο,
Ανοίγουν τα χέρια τον καρπό
και πνίγονται μαζί στη γεύση του καλπασμού του.

Τρέχει πάνω κάτω.
Σκοντάφτει στην κλειδωμένη πόρτα,
μουγκρίζει, φοβερίζει την κρυφή του επιθυμία,
μανιασμένη παρηγοριά το ... ξεκλείδωμά της ...
και

Το πάθος γιγαντώνεται.

Γύρνα

Η Αφροδίτη πνιγμένη στην αλμύρα της,
τα χείλη της υγρά μα διψασμένα.
Διψασμένα για την ορμή του μαύρου αλόγου που λοξοδρόμησε ...
Διψασμένα να χορτάσουν αυτά που τους αρνήθηκε η ζωή,
αυτά που φοβούνται να πάρουν από την αγάπη,
γιατί ηλίθιοι ρασοφόροι τους έμαθαν να τα μισούν,
τους έμαθαν ... να τη μισούν!

Μα τώρα ήρθε η στιγμή ...

Το άλογο χλιμιντρίζει ακράτητο.
Πύρινη λαίλαπα η λαχτάρα του,
ο κόσμος υποχωρεί και βυθίζεται στον χτύπο των οπλών του.
Τίποτα δεν τολμά ν' αντισταθεί.
Ο χρόνος σταμάτησε το ανόητο ταξίδι του,
γκρεμίστηκε η εξουσία του ...

Μονάχα εσύ κι εγώ ...

Το άλογο,
καρφωμένο στη ματιά σου, φλογισμένο θεριό μουγκρίζει
..... «σ' αγαπώ»
και
.....
λυθίζεται στην αγκαλιά της Αφροδίτης
.....

Σβήνουν τα φώτα τ' ουρανού στη λάμψη των κορμιών μας.
Λάμψη που διαθλάται στις σταγόνες του ιδρώτα μας
και σκορπά τριγύρω αναρίθμητα ουράνια τόξα.

Σιωπή ...
λούφαξαν οι ήχοι του Σύμπαντος για ν' ακουστούν οι ύμνοι των χειλιών
μας.

Μελωδίες ουράνιες, ανθρώπινες, πραγματικές ...
Τραγούδι αηδονιού τα αγκομαχητά σου ...

Βουητό χειμωνιάτικου χειμάρρου,
που γκρεμίζεται με πάταγο στα βράχια η ανάσα μου.

Γλεντάει η φύση,
πυκνώνουν οι αναπνοές.
Χαμογελάει κρυφά ο Πάνας και ρίχνει κάρβουνο πολύ
στις ατμομηχανές των καρδιών μας.
Φουντώνει η φωτιά,
σκούζουν οι ατμομηχανές,
τρίζουν τα καζάνια με το βραστό νερό.
Ξερνούν με βία την αντοχή τους, ιδρώτας.

Ο χείμαρρος,
παρασέρνει στο διάβα του ότι βρει.
Γλείφει λαίμαργα την ακροποταμιά,
δαγκώνει τρυφερά τη χαράδρα,
τη χαρακώνει πιο βαθιά όλο και πιο βαθιά να τη χορτάσει ...
Γλώσσα το ρεύμα του απλώνεται παντού
και καταπίνει την πίκρα της ζωής σου ...

Σκούζει ο χείμαρρος,
χλιμιντρίζει τ' άλογο,
αρπάζονται οι αισθήσεις σου απ' το χέρι και στήνουν κυκλικό χορό ...
Και το τραγούδι σου γίνεται γρήγορο ...
όλο και πιο γρήγορο
όλο και πιο γρήγορο
όλο και πιο γρήγορο

Πνίγεται η ανάσα σου,
τινάζονται τα χέρια σου κι αρπάζουν τα μαλλιά μου
σειέσαι

διπλώνεσαι
ουρλιάζεις

Ουρλιάζεις και χαίρεσαι το τσάκισμα της φουρτουνιασμένης θάλασσας
στα

βράχια

... ..

Ουρλιάζεις και χαίρομαι μαζί σου

Ουρλιάζεις για να δοξάσεις τους θεούς που σ' έκαναν γυναίκα

... ..

Ουρλιάζεις για να τρομάξεις τη ζωή που σου αρνήθηκε

...

Ουρλιάζεις και πονάς για την αγάπη που φοβάσαι

Ουρλιάζεις να ξεφύγεις απ' την παγίδα της καθημερινότητας που μας
απειλεί ...

Ουρλιάζεις,
και φουσκωμένο τ' άλογο καλπάζει άγρια τον ανήφορο
για να προλάβει να σου κλέψει το τελευταίο σου ουρλιαχτό

...

... ..

Εκείνο το μοναδικό,
υπέροχο ουρλιαχτό σου,
που βγαίνει από τα στήθη σου, σαν νοιώθεις μέσα σου ευλογημένο,
να χύνεται τ' απόσταγμα της ζήσης μου

... ..

... ..

... ..

το τέλειωμα του μαύρου αλόγου

... ..

... .. ΗΔΟΝΗ

... ..

19.19'

25 Αυγούστου 2003

{12}

« « Φως – Διέξοδος » »

Διπλωμένες οι λευκές και ροζ γραμμές της πετσέτας EAU DE DALI πάνω στο πλυντήριο, δίπλα στη μπανιέρα.

(26-8)

Σε περιμένουν,
ν' ανοίξουν την αγκαλιά τους και να τυλίξουν τα μάτια όνειρά μου.

Με νίκησε και πάλι η ζωή

Δεν θα 'ρθεις ... ποτέ

Και γιατί να 'ρθεις ;

Στο κομοδίνο,
το βαζάκι του βύσσινου, φυλάκισε τις ελπίδες του αποξηραμένου Έρωτα, της γαρδένιας και των λιγοστών μαλλιών σου, απομεινάρια των δακρύων μου ... Έσφιξε δυνατά το καπάκι του, πολύ δυνατά κι αποκαμωμένο κορμί, κουρελιασμένη ψυχή, έτρεξε να κρυφτεί στο μικρό καλαθάκι, ανάμεσα στους δαιδάλους του κίτρινου γκοφρέ χαρτιού, για να ... κλάψει ... να κλάψει πολύ ... Θέλει να κλάψει με λυγμούς, να λευτερώσει τους κόμπους του λαιμού του, μήπως κι ανασάνει κάποτε ...

Γύρω κατάρες,
λυσομανούν οι άνεμοι του Χειμώνα. Παγωνιά. Χιονίζει πάνω στο φτωχόσπιτο. Θυμωμένοι οι θεοί απ' τη φτώχεια και την ασχήμια του, προσπαθούν να το πλακώσουν, να το θάψουν κάτω απ' το χιόνι ... Να κρύψουν την ασχήμια του απ' τον κόσμο ...

Δικό τους δημιούργημα λέει ο κόσμος, θεϊκός
... ..

Τα ψεγάδια δεν έχουν θέση σ' αυτόν σ' αυτούς
... ..

Λες και τα ψεγάδια δεν είναι δημιούργημά τους έστω τα λάθη τους !

Κρύωσε το σπίτι,
λίγα τα σκεπάσματα δεν φτάνουν να ζεστάνουν την απόγνωση ...

Δεν υπάρχουν άλλα ξύλα.
Ούτως ή άλλως, πάντα λιγοστά ήταν. Μα τώρα τέλειωσαν ... μαζί με τα δάκρυα ... Τέλειωσαν τα δάκρυα ...;

Γνωρίζει το θυμό τους ο πατέρας.
Δεν τους φοβάται, δεν τους λυπάται ... τα παιδιά που κρυώνουν νοιάζεται.

Ανάβει το τελευταίο κερί να ζεσταθούν. Είναι σίγουρος πως το κερί μπορεί να τους ζεστάνει ...

Ανάβει η φλόγα,
ξυπνάει απ' το λήθαργο του σπίρτου, ξεροτανιέται στο φυτίλι του κεριού,
σκουπίζει την τσίμπλα των ματιών της και κοιτάζει γύρω της, το
φτωχόσπιτο ...

Φλόγα,
φωτιά του Προμηθέα, κλεμμένη απ' τους θεούς ... Θεϊκή η καταγωγή της
...

Ρίχνει το βλέμμα γύρω της ...
Φτώχεια παντού φτώχεια. Το φτωχόσπιτο σε τίποτα δεν θυμίζει τα παλάτια
του Ολύμπου, τους Παραδείσους τ' ουρανού ...

Οργίζεται,
τσιρίζει πάνω στο λιωμένο κερί, προσπαθεί να πετάξει, να ξεφύγει στα
παλάτια της. Μα τα πόδια της γερά δεμένα στο φυτίλι. Καταριέται τον
Προμηθέα για τα δεσμά της, χτυπιέται μα δεν μπορεί να ξεφύγει, μα δεν
θέλει και να σβήσει ...

Απελπισμένη απ' την κατάντια της μοίρας της, κόρη θεών να φωτίζει
αυτό το φτωχόσπιτο, πασχίζει και μαζεύει τη ζεστασιά της, να μην απλωθεί
τριγύρω της να μην αγγίζει τους φτωχούς. Μα δεν γίνεται να την κρατήσει.
Δεν μπορεί και την στέλνει πάνω στις αραχνιασμένες γρηντές, Άτλαντες
των σκουριασμένων τσίγκων της σκεπής ...

Ζεσταίνεται ο τσίγκος και λιώνει το χιόνι από πάνω του ...

Κατρακυλά λεύτερο το παιδί του χιονιού,
νερό πια και τρέχει να ξεπηδήσει στον κόσμο των θεών, σέρνοντας μαζί του
τη σκόνη και τη σκουριά του τσίγκου που το λερώνουν ...

Μαύρο ...

Μα στην άκρη της λαμαρίνας,
λυσσομανούν οι άνεμοι του Χειμώνα, θυμοί των θεών.

Το βλέπουν μαύρο να γλείφει, να γεύεται την άκρη της λαμαρίνας, να
αιωρείται έτοιμο να βρωμίσει κι αυτό το θεϊκό τους κόσμο ...

Υβρις ... !!!

Οργίζονται οι θεοί, προστάζουν τους ανέμους και ξεχύνονται πάνω του
μ' ορμή. Φυσάνε ... φυσάνε ... φυσάνε μ' όλη τους τη δύναμη! Δεν
μπορούν να το στείλουν και πάλι εκεί που γεννήθηκε απ' τη φλόγα των
θεών. Τα ποτάμια δεν γυρίζουν πίσω, απλώνονται και ποτίζουν τους
διψασμένους κάμπους με γνώση, στριμώνχονται σε τεχνητά αδιέξοδα,
φουσκώνουν, μαζεύουν τη δύναμή τους στα κάγκελα και ... **αλίμονο στους
θεούς αν σπάσει το φράγμα τους ...**

Μπορούν όμως και ... το παγώνουν ... Έτσι για ...

να νοιώθουν πως δεν τους απειλεί ... και τ' αφήνουν κρεμασμένο εκεί στην άκρη της λαμαρίνας ...

Μαύρο κρύσταλλο στο άσπρο του χιονιού τους ... Παγωμένο μα
..... **ζωντανό** !

Στέκει εκεί ζωντανό κι απορεί για τη θεϊκή οργή, σπυδιάζει τη μικρότητά τους ανακαλύπτει το μύθο της εξουσίας τους ...

Δεν είναι θεοί, εξουσία είναι!

Οι αληθινοί θεοί δεν οργίζονται, δεν εκδικούνται, δεν έχουν τέτοια ανάγκη γιατί είναι Θεοί !

Οι δικοί του Θεοί δεν απειλούνται. Αγαπούν, μονάχα αγαπούν .. ! Κι αν πάψουν ν' αγαπούν, σκοτώνουν ... μονάχα σκοτώνουν ...

Σκοτώνουν τους εαυτούς τους, όταν δεν μπορούν πια ν' αγαπήσουν ...

Κοιτάζει γύρω του το παγωμένο κρύσταλλο ...
Μαύρο ... κανείς δεν θέλει να του δώσει σημασία ... Αποτραβιούνται ... να μην τους μουσκέψει και μαυρίσουν ...

Και το βλέμμα του καρφώνεται πάνω σε μια περαστική νιφάδα
μια νύφη του χιονιού ... !!! Τι όμορφη ... !!! Και στον καθρέφτη του νυφικού της, ερωτοτροπούν οι μνήμες τους ταιριάζοντας την αντανάκλαση ... Του χαμογελάει από ευγένεια! Σκιρτά η καρδιά του!

Αναστασία ... αισθημάτων ... !!!

Ξεχύνονται απ' τα φυλλοκάρδια του, πλημμυρίζουν το αίμα του, φτεροκοπούν στο βλέμμα του, ορμάνε αφηφώντας τους ανέμους και μάχονται τρυφερά να την πλανέψουν ...

Και να ... Δειλά δειλά το πλησιάζει. Λάμπουν τα μάτια της, βυθίζονται στη διάφανη μαύρη σάρκα του κι ανακατεύει την ψυχή του. Την κοσκινίζει επιδέξια ... και ...

Στέκεται πλάι του ...
Φλερτάρει τη μαύρη του παγωνιά και ... κολλάει πάνω του ...!

Ραγίζει η καρδιά του, χτυπά δυνατά. Παραδίνεται στη μαγεία της στιγμής ... σ' **Αυτή** ... !!!

Χάνεται ο κόσμος, στα τάρταρα οι θεοί, αλαφιασμένοι οι άνεμοι τρέχουν να κρυφτούν.

Και όταν όλα χάνονται, γέρνει για να την πάρει στη ζεστή του αγκαλιά.

Κι άξαφνα ... τρομάζουν

Η ζέστη ... η ζέστη ... η θαλπωρή της αγκαλιάς ... Λιώσιμο ...
Αποχωρισμός ... Θάνατος !

Να χωρίσουν πριν είν' αργά ...;

Δεν θέλουν να χωρίσουν ...
Αγκαλιάζονται,
φιλιούνται, πονούν, κλαίνε ...

Ακούν το κλάμα οι θεοί, οι άνεμοι του Χειμώνα και συνωμοτούν ...

Απόφαση ... Θάνατος ...

Και τραβιούνται ...
Παραμερίζουν, προστάζουν τον ουρανό να σκίσει τη συννεφιά του, ν'
αφήσει τον Ήλιο καυτός να λειώσει

τη νύφη του χιονιού, το μαύρο κρύσταλλο ...

Χώρο στον Ήλιο, μόνο για λίγο, ώσπου να λειώσει η απειλή του θεϊκού
τους κόσμου
.....
ο Έρωτας
.....
η αγάπη
.....

Μα δεν ακούει ο ουρανός, δεν υποκύπτει ο Ήλιος

Είναι Θεοί αληθινοί, Αγάπη!!!

Αν κάποτε τους νικήσουν οι ψεύτικοι θεοί κι οι άνεμοι του Χειμώνα, η
εξουσία τους, τότε ο κόσμος δεν θα 'ναι αληθινός ... δεν θα 'ναι Θεϊκός ...
μα χυδαίος σκουπιδότοπος και τότε ...

δεν θα 'χει θέση εκεί η αγάπη τους ...

τότε ας πετάξει ψηλά στην αγκαλιά του Ήλιου και τ' ουρανού, αγνή,
αμαγάριστη απ' τα χνώτα των σκουπιδιών τους,

... ζωής στολίδι ...

κι ας λειώσουμε μαζί αγκαλιασμένοι ...

νύφη του χιονιού και
μαύρο κρύσταλλο ...

11.00'

27 Αυγούστου 2003

Ο Έρωτας είναι λουλούδι.

Σπάνιο,
μοναδικό, άγριο, πανέμορφο, ευωδιαστό.

Κρατάει ...
όσο ένα λουλούδι ...

Όταν ο καρπός ξεγελάσει τους ανέμους και ξαποστάσει στην αγκαλιά
της γης,
σαν τον ποτίσει ο ουρανός με τη βροχή του,
ξεδιπλώνει δυνατές τις ρίζες του και περιμένει ...

να τον ποτίσεις ...

Όσο τον ποτίζεις ... και δροσίζεις τις ρίζες του,
αυτές μένουν ζωντανές, τρανεύουν,
σφιχταγκαλιάζουν τριγύρω τους τη γη, γίνονται ένα μαζί της,
της επιβάλλονται ...

Και τότε ...
το λουλούδι βλασταίνει, δυναμώνει,
ξεμυτάει και στήνει δυνατό τον κορμό του,
κοιτάζοντας τον Ήλιο του κατάματα ...

Ανθίζει ...

Χαρά ζωής ο ανθός του ...

Ανοίγουν τα πέταλα και γλεντά με τα τραγούδια των μελισσών ...
Τις κερνά ώσπου να τελειώσει το νέκταρ στο κελάρι ...
Κι όταν αδειάσει, ρίχνει τα πέταλα,
ξεσκεπάζει τον γλυκό καρπό του γλεντιού και στολισμένο με την ευχή του,
τον αποχαιρετά στη λευτεριά να δοκιμάσει τη δύναμή του ...
να ξεγελάσει τους μανιασμένους ανέμους σαν ... τον πατέρα του ...

Κι όταν ο καρπός φύγει,
το λουλούδι φτιάχνει ...
κι άλλον ανθό κι άλλη χαρά ...
κι άλλον ανθό κι άλλη χαρά ...

όσο τον ποτίζεις ...

Οι άνεμοι,
που σαν καρπό τον τσάκιζαν από δω κι από κει,
βλέποντας πια τη δύναμή του,
σέρνονται πικραμένοι που τους ξεγέλασε και κατάφερε να φυτρώσει,

ανακατεύονται στη φυλλωσιά και τα κλαδιά,
κολακεύουν την αύρα του να μάθουν
αν και πόσο κατάλαβε το μυστικό της κατάντιας τους, μα ...
δεν τολμούν να τον αγγίξουν ξανά ...

όσο τον ποτίζεις ...

Είναι Έρωτας ...

Πότισέ τον ...

Μύρισέ τον ...

Βάλ' τον στην καρδιά σου ...
και θ' ανθίζει χαρές της ζωής ...

όσο τον ποτίζεις ...

Είναι Έρωτας ...

02.28'

Δεν μπόρεσα ν' αρπάξω σου
του μπαλκονιού το βλέμμα,
που θα 'ριχνες σε μένανε,
ή μήπως είναι ψέμα ;;;

17.11'

28 Αυγούστου 2003

Είμαι θυμωμένος

από

εμένα

Γιατί τα όνειρά μου στοχεύουν πάντα στο άπιαστο
στην ουτοπία

Τινάζονται γεμάτα ορμή στον ουρανό,
σηκώνονται ψηλά, πάρα πολύ ψηλά
κι αφού δεν βρίσκουν το στόχο τους ...
εκεί που νομίζουν ότι υπάρχει

... ..
νικημένα απ' τη βαρύτητα,
κατακρημνίζονται

... ..
πάνω μου

... ..
και με σκοτώνουν!!!

01.39'

Μα εκείνο που με θυμώνει περισσότερο,
είναι που

... ..
... .. συνεχίζω να ονειρεύομαι

... ..
και δεν μπορώ ν' αντισταθώ στις ...

... ..
... .. οπτασίες

... ..

Πότε πρόλαβα και έγινα τόσο κακός για ν' αξίζω τόση τιμωρία

... ..

... ..

01.54'

31 Αυγούστου 2003

Η παιδική αθωότητα,
σέρνεται στις πλαστικές τσουλήθρες,
περιπλανιέται στην παιδική χαρά
κι εγώ δίπλα της ,
παραστάτης,
μα

μαζί με την ανάμνησή σου ...

Κανονικά από χαρακτήρος μου,
θα 'πρεπε να 'χα πνιγεί στις ενοχές μου,
να 'χα βουλιάξει στην πιο μαύρη απελπισία μου,
μα

και πάλι σ' αγαπώ

Η εικόνα που γλιστρά στην τσουλήθρα του νου μου,
είναι μονάχα μία οφθαλμαπάτη

ΕΣΥ

Εκεί, στη διπλανή καρέκλα ...
λευκή, υπέροχη,
με της ψυχής μου το πολύτιμο ...
αληθινό χαμόγελό σου! ...
... ..

Γαλήνια,
με κοιτάς στα μάτια,
κι εγώ ευτυχισμένος ...
... ..
... σου κρατώ το χέρι
... .. και ζω!

Μπορεί ο Έρωτας να κυριαρχήσει ακόμα και τις ενοχές;;;

01.12'

1 Σεπτεμβρίου 2003

{13}

Την ηχώ σου αναζητώ στο σκοτάδι,
μα του Ολύμπου οι βροντές μου την κρύβουν,
τρελός τις κραυγές μου σκορπώ μες το βράδυ,
της αγωνίας μου τα πέπλα με θλίβουν.

Τσακισμένος κι εσύ ούτ' ένα σημάδι,
στεναγμοί και λυγμοί δε λεν' να μ' αφήσουν
μην το αδειάζεις της καρδιάς μου το λάδι,
αν ποτέ δεν θέλεις οι φλόγες να σβήσουν.

03.57'

Χμ

Είμαι η «κενή παρένθεση» της ζωής σου

ΟΤΑΝ

Είσαι η «ζωή μου» στην κενή παρένθεση της υπάρξεώς μου

.....

08.03'

3 Σεπτεμβρίου 2003

Κυνηγώ,
την αίσθησή σου στις πυκνές φυλλωσιές του έρωτά μου

μα ...

μου κρύβεται,
χάνεται στους απόκρημνους και άδειους όρμους των σεντονιών ...
στα κύματα της ερήμου σκόρπια άμμος ...

προσπερνά ...
το μαξιλάρι ...
δεν λιάζεται γοργόνα πάνω εκεί στο ακρωτήριο της μοναξιάς μου ...
στροβιλίζεται στην ανάσα μου ...
αμμοθύελλα ...
πετά πάνω από τα «ρόδα της ερήμου» ...
δάκρυα αλμυρά στο σκαμπανέβασμα του υδραργύρου ...

μα ...

σκορπάει παντού τριγύρω μου την αύρα της ...

τσαλαπατώντας την ψυχή ...
ποδοπατώντας το κορμί ...

Έχνη παντού ...

μα ...
χωρίς κατεύθυνση ...
προς όλα τα σημεία του ορίζοντα ...

να τρέχω πίσω της
και τρέχω(!) ακούραστα παθιασμένος ...

Μα που πίσω της; Που το μπρος;

Αφού παντού τριγύρω ...

Αυτή! ...

Παντού και ... πουθενά ... !

Πίνω την Απούσα Ύπαρξή της
και μεθώ στην Υπαρκτή Απουσία της
... .. !!!

Χώρος χωρίς κατευθύνσεις ...
Χώρος χωρίς διαστάσεις ...
Χώρος χωρίς χρόνο ...
Παντού ο χώρος ...

μα ...

... .. Κενό χωρίς εσένα

... .. Απόλυτο κενό

00.43'

[(A): στίχος δικός της!)A(: στίχος δικός μου.]

(A) Ψάχνω στην άμμο τα ίχνη σου ...

)A(γλυκό του ονείρου!

(A) Βέβηλη η θάλασσα τα σβήνει ...

)A(Γεύση πικρή!

(A) Γαλάζιο φως πνιχτής σιωπής,

)A(φτερούγισμα του ουρανού ...

(A) χάνεται στο απέραντο σκοτάδι,

)A(βαθιά στη γη.

(A) Μη λησμονήσεις το αύριο ...

)A(Πόνος – ζωή !

11.00'

5 Σεπτεμβρίου 2003

Έφυγες! ...

Που είσαι; ...

Τι κάνεις; ...

Γιατί ρωτάω; ...

Γιατί πονάω; ...

Κι εκεί απέναντί μου,

κραδαίνουν σπαθιά οι ενοχές μου ...

... ..

προκαλώντας με σε μάχη ...

φονική

μέχρι το αίμα να πνίξει για πάντα έναν απ' τους δυο μας

Και δεν με τρομάζει η μάχη,
μπορώ να τις πνίξω στο αίμα

Μα δεν είμαι σίγουρος αν πρέπει

... Απέναντί μου οι ενοχές ...

01.27'

Ανεμολόγιο η ψυχή μου,
έρμαιο στους ανέμους της καρδιάς σου,
προδίδει η κυκλική του κίνηση
τη στασιμότητα του άξονα ...

Ανεμοδαρμένου πληγωμένου κορμιού,
που διεκπεραιώνει τη μοίρα του,
υπομένει καρτερικά,
χαρακωμένο απ' την άτακτη περιστροφή,
μάταια να γαληνέψει το ...

Ανεμολόγιο ...

Ανεμοδείκτης το βλέμμα τους,
αναζητά πότε από δω και πότε από 'κει,
στην παραζάλη των ανέμων σου,

να βρει αληθινή κατεύθυνση, σταθερή,
να σημαδέψει σωστά
για να γευτεί αχόρταγα το ρεύμα τους,

... πλανημένος ... προδομένος ...

Ανεμοδείκτης

08.27'

7 Σεπτεμβρίου

ΧΑΟΣ στα βάθη των ονείρων μου,

1. το ΧΡΟΝΟ αναζητώ στην παρουσία σου,
2. το ΦΩΣ σου έπνιξε τη λογική μου,
3. ΦΩΤΙΑ τυλίγει το κορμί μου,
4. ΑΕΡΑ θέλω για θα σκάσω,
5. λίγο ΝΕΡΟ να πιω, να ξεδιψάσω,
6. στον ΟΥΡΑΝΟ δεν έχει ξαστεριά,
7. η ΓΗ δεν με χωράει πια,
8. τα ΠΛΑΣΜΑΤΑ με βλέπουν μ' απορία,
9. είμ' ΑΝΘΡΩΠΟΣ, νεκρός χωρίς πορεία,
10. ο ΕΡΩΤΑΣ ξανά θα με προδώσει,
11. λίγη ΖΩΗ αρνείται να μου δώσει ...

01.08'

... κι η αγάπη μου απλή και δυνατή,

μετρά για σένα ... ως ...

«κάθε προσφορά δεκτή» ... ! ...

... ..

01.27'

{14}

15 Σεπτεμβρίου 2003

Σπρώχνω το σώμα μου,
σπρώχνω την ψυχή μου,
στον ανήφορο του χρόνου,
ψιθυρίζοντας ερωτικά τραγούδια
να ξεγελάσω τους φόβους τους,
τους τάζω ... κοντά το τέρμα,
μα αλίμονο ... δεν ξέρω που 'ναι!
δεν ξέρω αν υπάρχει,
δεν ξέρω αν θέλω να υπάρχει,
γιατί ... θέλω να 'ναι μόνο καλό!!!

Κι ο χρόνος ατελείωτος

Σαββατοκύριακο νεκρό, αβάσταχτο,
κατάμαυρο σκορπά το χρώμα του
απλόχερα στη μοναξιά μου,
ποτίζει φαρμάκι την ελπίδα μου ...,
μα κι έτσι ... συνεχώς σε σκέφτομαι,
αδύνατο να βγεις απ' το μυαλό μου,
... ούτε για μια στιγμή ...
σκλαβωμένος στην εικόνα σου
εκεί, κουρνιάζω νοσταλγώντας ...

... την όαση της αγκαλιάς σου!!!

01.56'

16 Σεπτεμβρίου 2003

Μου είπ...αν...,
πως πλεονεξία, είναι η έξοδος απ' την ασημαντότητα!!! ...

Κι εγώ ασήμαντος ...,

ντράπηκα, φοβήθηκα και βυθίστηκα στην ασημαντότητά μου
για να πνίξω ... την πλεονεξία μου!!!

Να πνίξω την έξοδό μου απ' αυτή, τον ... έρωτά μου!!!

Μα απέραντη η καταραμένη ασημαντότητά μου,
απίστευτα ατελείωτη η περιπλάνησή μου σ' αυτή
και σε κάθε βήμα μου, μοναδική συντροφιά ...

η απόκοσμη κραυγή του λύκου!!!

Να σκορπά ρίγη στη ραχοκοκαλιά μου,
τρόμο στην ασήμαντη καρδιά μου ...,
δραματικές εικόνες στα ... φευγάτα λογικά μου,

η απόκοσμη κραυγή του λύκου!!!

Κι όμως, δεν είναι κραυγή της πείνας του,
δεν είναι κραυγή της δύναμής του,
δεν είναι κραυγή της ... ασημαντότητάς του,

η απόκοσμη κραυγή του λύκου!!!

Είναι κραυγή,
απελπισμένης αναζήτησης της πολυπόθητης συντρόφου του,
αυτής που δεν θα μπορέσει ποτέ του να πλησιάσει
κι όμως επιμένει να την ακολουθεί.
Αυτής που προσδοκά μονάχα να της αφιερωθεί!
Μάταια αφού γνωρίζει,
πως το μόνο που δυστυχώς μπορεί να της προσφέρει,
είναι αυτή η ασημαντότητά του ...

Είναι η κραυγή της πλεονεξίας του
που δεν μπορεί να πνίξει στην ασημαντότητά του,
γιατί απλά

είν(μ)αι ασήμαντος ... !!!

01.33'

άρα καταδικασμένος πλεονέκτης!!!

01.57'

19 Σεπτεμβρίου 2003

Παρασκευή,

η μέρα που ο Ήλιος δύνει στην άβυσσο του κενού χώρου ...
που σταυρώνεται, στους δείκτες του ξύλινου ρολογιού ...
σύντροφος πιστός, μάρτυρας αληθινός
στην απόγνωση της καρδιάς ...

Παρασκευή,

η μέρα που το χελιδόνη πετάει μακριά ...
αφήνοντας πίσω, μονάχα την ελπίδα της επιστροφής του ...
κουρνιασμένη στη σκληρή παγωνιά της αδειανής φωλιάς ...

Παρασκευή,

η μέρα που το μαύρο άλογο,
μαρμαρώνει πάνω στην κλεψύδρα ...
καρφωμένο στην αντανάκλαση του λευκού που χάνεται ...
και δεν μπορεί παρά τη θέλησή του,
να το κρατήσει κοντά του ...

Παρασκευή,

η μέρα του αβάσταχτου λήθαργου ...
των ακίνητων εικόνων ψευδαισθησιακής θαλπωρής ...
του άσβεστου πόθου,
να μαστιγώνει αλύπητα το γυμνό κορμί ...

00.33'

Παρασκευή,

η μέρα της Αναστάσιμης προσμονής μου
... ..

00.40'

24 Σεπτεμβρίου 2003

Σε αισθάνομαι,

σαν γρανιτένιο βράχο στη μέση της απεραντοσύνης ...
κι εγώ ...

αέρας
τριγύρω σου,
χτυπιέμαι πάνω σου ασταμάτητα, γεμάτος πόθο,
γλιστράω στην παγωνιά του χειμώνα σου,
καίγομαι στη λαύρα του καλοκαιριού σου,
σπρώχνω στις σχισμές σου τις σταγόνες της βροχής ...
... όταν πέφτει ...

Αέρας,

που σ' αγκαλιάζει πότε απαλά σαν την πνοή του δειλινού,
πότε μ' ορμή σαν τον χειμωνιάτικο βοριά,
παλεύει, προσπαθεί να σε νοιώσει,
να σε καταλάβει,
να βρει την ψυχή σου,
να σε κάνει να τον προσέξεις,
να τον αγαπήσεις,
να λικνιστείς μαζί του στην απεραντοσύνη
στον ρυθμό της ερωτικής του μελωδίας ...
να γίνει ένα μαζί σου ...

Απόλυτο ένα! ...

Μα εσύ ...

γρανιτένιος βράχος ...

δεν κινείσαι,
δεν παγώνεις στην παγωνιά σου,
δεν καίγεσαι στη λαύρα σου,
δεν λειώνεις,
δεν ξεδιπλάς με τις σταγόνες της βροχής
που πρόθυμα σου προσφέρει ...

δεν τον νοιώθεις,
δεν τον καταλαβαίνεις,
δεν του φανερώνεις την ψυχή σου,
δεν τον προσέχεις,
δεν τον αγαπάς,
δεν ακούς την ερωτική του μελωδία ...

δεν τον πιστεύεις ...

Γρανιτένιος βράχος ...

διασκεδάζεις τον αγώνα του,
φουντώνεις τον πόθο του

για να απολαμβάνεις απλά τη δύναμή σου,

αλυσοδεμένος στην πικρία
του ανικανοποίητου παιδικού σου έρωτα,
δραματικά δειλός, αδυνατείς να γευθείς,
φοβάσαι την αγάπη,
αυτή που ποτέ σου δεν γνώρισες πραγματικά,
κι από φόβο μην προδοθείς ... ξανά ... !; ...

προδίδεις ...

Γρανιτένιος βράχος ...

δανείζεσαι που και που την αγκαλιά του αέρα,
να γλιστρήσει στην επιφάνειά σου,
απλώς για να λειάνει την τραχύτητα
της μονότονης καθημερινότητάς σου,

καταδικάζοντας την ψυχή σου
στη φυλακή του παρελθόντος σου,

την αγάπη του αέρα, στο σπαραγμό ...

κι όταν το καταλάβεις, αν

ο Γρανιτένιος βράχος,

θα 'χει γίνει σκόνη από το φύσημα των ανέμων,
σκόνη χωρίς ψυχή ...
γιατί η σκόνη δεν έχει ψυχή ...
Και τότε, ο

αέρας

θα χαθεί στην απεραντοσύνη,
απελπισμένος να θρηνήσει τον ανόητο αγώνα του
να βρει την ψυχή του βράχου,

αγώνα ζωής,

για ν' ανακαλύψει στο τέλος, πως ο ...

Γρανιτένιος βράχος, μάλλον

δεν είχε ψυχή !!!

Κρίμα

Γιατί αυτός ήταν αληθινός, είχε ψυχή και ...

αγαπούσε !!!

25 Σεπτεμβρίου 2003

Ο ελέφαντας μέσα μου,

χορεύει τρελά
 χορεύει και σε κάθε βήμα του,
 μου ρίχνει ανελέητα και μ' όση δύναμη μπορεί,
 δυνατή γροθιά στο στομάχι ... !!!

Και γελά ... !

Με κοροϊδεύει,
 γιατί σε σκέφτομαι συνεχώς,
 γιατί εγώ ο τόσο λίγος και ασήμαντος,
 έχω το ... θράσος να σε θέλω ...
 πολύ, πάρα πολύ ...

ενώ εσύ είσαι μακριά
 και θα είσαι όπως πάντα μακριά μου

Γελά και ...

μου ψιθυρίζει συνεχώς:

«κορόιδο χα χα χα!
 κορόιδο χα χα χα!»

Κι εγώ,
 πονάω, χάνομαι στις αμφιβολίες των πόθων μου,
 διπλώνομαι απ' τις γροθιές του στο στομάχι μου,
 σφίγγω τα δόντια μου και ματώνω,
 χτυπάω με λύσσα τους τοίχους της φυλακής μου,
 αφού δεν μπορώ να χτυπήσω
 τον ελέφαντα που είναι μέσα μου,
 κρύβω το κεφάλι μου κάτω απ' το προσκεφάλι
 να μην τον ακούω να μου ψιθυρίζει ειρωνικά:

«κορόιδο χα χα χα!
 κορόιδο χα χα χα!»

και ουρλιάζω

ουρλιάζω μ' όση δύναμη μου έμεινε ...

σ' αγαπώ ... σ' αγαπώ ... σ' αγαπώ ...!

Μα δεν μ' ακούς
 δεν μ' ακούς!

Είσαι μακριά μου
όπως πάντα ... πάρα πολύ μακριά
μου!

κι ο ελέφαντας που είναι μέσα μου και το ξέρει,

γελά δυνατά, εκκωφαντικά,
με χτυπά ανελέητα στο στομάχι
και μου ψιθυρίζει ασταμάτητα:

«κορόιδο χα χα χα!
κορόιδο χα χα χα!
την αγαπάς χα χα χα!
την αγαπάς χα χα χα!»

σ' αγαπώ ... ώ ώ ώ ώ! ...

16.31'

26 Σεπτεμβρίου 2003

{15}

.....

Το τραίνο Αθήνα – Βόλος,

σύρθηκε βαρύ πάνω στις γραμμές του έρωτα ...!

Κι οι νυχτερίδες του μεσονυκτίου,

στοιχημάτισαν στη δύναμη, στην αντοχή, στην αλήθεια του ...

... .. έρωτα

01.35'

Κανείς όμως δεν κέρδισε αυτό το στοίχημα!

Ο έρωτάς μας φάνηκε πολύ δυνατός,
πολύ ανθεκτικός και πάρα πολύ αληθινός ...

Όμως,

καταδικασμένος να μείνει μόνο έτσι

... .. έρωτας

... .. ατελής

... .. ανολοκλήρωτος

... .. σε αγάπη

θύμα των δεδομένων και της κοινωνίας!

.....

.....

Έρωτας ... η ενστικτώδης,
η φυσική επιλογή του επιθυμητού.

Αγάπη,

η κοινωνικοποίηση του έρωτα ... !

.....

23.25'

Κυριακή 28 Σεπτεμβρίου 2003

Τρεις μήνες έρωτας

Τρεις μήνες αβάσταχτος πόνος

Τις τελευταίες μέρες σκέφτηκα να παραστήσω τον σκληρό,
ν' αποδεχθώ την κατάσταση έτσι όπως πραγματικά είναι,
να υπερβώ τον εαυτό μου και να σε δω απλά ως ...

... ερωμένη μου
να με δω απλά ως ...
... εραστή σου
... ..

Το μόνο που κατάφερα όμως, ήταν ...

... ..
να κλάψω, να κλάψω πολύ
να κλάψω πάρα πολύ

Δεν λυτρώθηκα,
δεν κατάφερα την υπέρβαση

... Σ' αγαπώ ...!

Ούτε καν το κακό που μπορεί να σου προκαλέσει ο έρωτάς μου,
δεν στάθηκε ικανό να με συγκρατήσει ...

Ούτε κι αυτά ... τα βλέμματα των παιδιών μας ...
... (δυστυχία μου ...) ...

Ποτέ ξανά μέσα μου,
δεν έχουν συγκρουσθεί τόσο βάρβαρα,
τόσο μανιασμένα, τόσο αυτοκαταστροφικά ...

το θέλω μου και το πρέπει!

Καυτή ηφαιστειακή λάβα το θέλω μου,
ξερνιέται από τα βάθη της ψυχής μου,
κατακαίγει το κορμί μου
και πνίγεται στην παγωμένη θάλασσα του πρέπει ...
... της κοινωνίας ...
παγώνει για λίγο η επιφάνειά της, γίνεται βράχος,
μα σε λίγο ...

καυτή τσακίζει και πάλι το βράχο,
συγκρούεται με τα παγωμένα νερά, παγώνει,
γίνεται και πάλι βράχος για

να ξανασπάσει ... να ξαναπαγώσει ...
να ξανασπάσει ... να ξαναπαγώσει ...
να ξανασπάσει ... να ξαναπαγώσει ...
να

ωστόσο το ηφαίστειο της ψυχής μου,
την ξερνάει ακόμα!

Ένα ηφαίστειο,
που δεν έχω ιδέα για το πώς μπορεί να δαμαστεί
και το χειρότερο
είν' αδύνατο, δεν θέλω καν να το δαμάσω
δεν μπορώ ... δεν θέλω ... δεν μπορώ ...

Σ' αγαπώ ...
είσαι το μόνο που μου χαρίζει ζωή

... ένα βήμα πριν

07.49'

Δευτέρα 29 Σεπτεμβρίου 2003 / 02.05'

Πρωί ...

Σ' έψαχνα νοερά στο δάσος του Γολγοθά μου!

Δεν σε βρήκα ... μα είδα τ' αγνάρια σου
ξεκάθαρα και σκορπισμένα στα μονοπάτια της απελπισίας μου,
χωρίς κατεύθυνση,
χωρίς προορισμό,
σκορπισμένα παντού ...
να μ' οδηγούν κατευθείαν στο αδιέξοδο του ... πρέπει!

Η μυρωδιά του ζεστού σου κορμιού,
σκέπαζε αυτές των πεύκων,
των κυπαρισσιών και των αγριολούλουδων.
Γύρη ερωτική, κολλούσε στους στήμονες της μοναξιάς μου
και γεννούσε τον αβάσταχτο πόνο της απουσίας σου

Άγγιζα τους κορμούς των δένδρων,
πικρές φαντασιώσεις της ύπαρξής σου,
μα τα δάχτυλά μου κολλούσαν
μονάχα στο ρετσίνι των ανοιχτών πληγών μου.
Πληγές βαθιές από το πήγαιν' - έλα των θανάτων μου,
κάθε Σαββατοκύριακο

Σ' έψαχνα ακούραστα,
μα στη στροφή του μονοπατιού,
σκόνταψα και πέφτοντας στη λακκούβα του είναι μου,
αντίκρισα το πρόσωπό μου στα λιμνάζοντα νερά της ...

Κι όταν τα βλέμματά μας σταυρώθηκαν ακίνητα στο χρόνο,
το πρόσωπο του νερού άρχισε να μου θυμίζει
αυτά που του 'μαθαν παιδί για τον έρωτα και την αγάπη ...
Την οικογένεια ... τα πρέπει ...
την αυτοθυσία ... την αυτοκαταστροφή ...
για την προστασία της ...

Την κινούμενη άμμο της αχαλίνωτης φτώχειας μου ...
που θα καταπίνει για πάντα κάθε όνειρό μου ...
Την καταραμένη αλυσίδα της που δεν λέει να σπάσει ...
να λευτερωθούν οι τροχοί της άμαξας,
που σέρνεται αγκομαχώντας στην ανηφόρα
του κακοτράχαλου δρόμου της ζωής,
κάνοντας τον ακόμα δυσκολότερο... μαρτυρικό
Τη μοίρα της άμαξας αυτής,
γεμάτη πολύτιμους θησαυρούς αγάπης,
που ... δεν θα φτάσει ποτέ πουθενά,
γιατί ... ποτέ κανένας δεν θα μπορούσε
να την περιμένει οπουδήποτε ...
έτσι που θα σέρνεται μια ζωή
στην ανηφοριά του κακοτράχαλου δρόμου ...

.....

Και στο τέλος, άρχισε να ρωτάει:

- Έχεις εσύ τίποτα καλύτερο;
- Όχι ...
- Έχεις κάτι περισσότερο;
- Όχι ...
- Μπορείς να της προσφέρεις όσα της πρόσφερε;
- Όχι ...
- Μπορείς να της προσφέρεις περισσότερα;
- Όχι ...
- Τότε;

Την αγαπώ ... μονάχα την αγαπώ ...
... μονάχα αυτό το ... λίγο!

Πικρό χαμόγελο οίκτου στο πρόσωπο του νερού
και ... ήχος καλπασμού τσάκισε τη νεκρή ησυχία του δάσους

Καβαλάρηδες αρματωμένοι τα ... πρέπει ...
σ' είχαν αρπάξει κι έτρεχαν εκεί ...
που δεν μπορούσα ν' ακολουθήσω, εκεί ...
που δεν μπορούσα να διαβώ, ... εκεί ...
που δεν μπορούσα να δρασκελίσω ...
.....

Λύγισα ...
άνθρωπος ...
μικρός, λίγος, ασήμαντος, τιποτένιος,
αχρείος, κάθαρμα, αλήτης, ... μα ...

... ερωτευμένος
τσακισμένος και διπλωμένος από πόνο,
να κλαίω ... να κλαίω ... να κλαίω ασταμάτητα ...

... χωρίς να λυτρώνομαι ...
... μονάχα ν' αγαπώ και να ...
... πονάω

02.43'

{16}

Τετάρτη 1 Οκτωβρίου 2003 / 00.14'

... κι ο Σεπτέμβρης χάθηκε στη στροφή του χρόνου,
αφήνοντας πίσω του σημάδι,
την τελευταία του ... υπέροχη ημέρα !

00.16'

Πέμπτη 2 Οκτωβρίου 2003 / 03.14'

... Σε σκέφτομαι, σε σκέφτομαι, σε σκέφτομαι,
συνεχώς
... σε σκέφτομαι!!!

Κι ονειρεύομαι ...
Τη γιορτή που δεν γιόρτασα ...

.....

... Τις αστραπές των ματιών ...
... Τα χαρούμενα ξεφωνητά ...
... Το τρελό σφιχταγκάλισμα ...
... Το στριφογύρισμα στον αέρα ...
... Το ζεστό γλυκό φιλί

.....

Γιατί ; ! ; ! ; !

23.11'

{17,18}

Τετάρτη 8 Οκτωβρίου 2003 / 15.25'

Μαρτύριο ...
εκείνο το συναίσθημα της ασημαντότητάς μου,
εκείνο της αδυναμίας μου,
εκείνο της απέραντης μοναξιάς μου,
εκείνο της αθεράπευτης προσμονής σου
που με κυριεύει θανάσιμα

15.38'

23.34'

Παγιδευμένος στο λαβύρινθο των αδιεξόδων μου,
ψάχνω απελπισμένα την άκρη του μίτου να λυτρωθώ

Σκάλωσε στο λαιμό πνιχτή κραυγή το όνομά της ...

..... A ριάδνη

..... A διέξοδο

A ... πορώ με την αντοχή μου!!!

.....

23.46'

{19}

Σάββατο 11 Οκτωβρίου 2003 / 07.07'

Σχοινοβατώ,

στον ιστό της αράχνης.

Αιωρούμαι

στο στερέωμα του πόθου.

Αλυσοδεμένος,

στη φυλακή της λευτεριάς.

Παγιδευμένος,

στην εικόνα του ειδώλου.

Ασκητής,

στην έρημο της μοναξιάς.

Προφήτης,

στο έλεος του ονείρου.

Ορκισμένος,

στην αγάπη της ζωής,

... .. να ζήσω,

... .. κι αγαπώντας,

... .. θα ζήσω,

.....

07.10'

Κυριακή 12 Οκτωβρίου 2003 / 00.23'

Μα πόσο αλήθεια θα μπορούσα ακόμα να ζήσω;

Κανονικά ... ήδη δεν θα 'πρεπε να ζω ...!!!

Δεν υπάρχει πια απλήγωτο σημείο στην καρδιά μου

Σφουγγάρι αυτή,
στραγγίζει αργά αργά όσο έμεινε απ' το αίμα της ...
κατάμαυρο, σκοτωμένο, πηγμένο ...

Κι όμως ...
αυτά τα κομμάτια του πηγμένου αίματος
είναι που βουλώνουν τις πληγές της
και μετριάζουν την αιμορραγία

Μα ... τόσες πολλές οι πληγές ...!

Που ... θα 'πρεπε να πήξει όλο για να κλείσουν
Τότε όμως, δεν θα χρειάζονταν

... .. η καρδιά !

00.30'

Παρασκευή 17 Οκτωβρίου 2003
{20}

... Μια ανάσα το ζενίθ, απ' το ναδίρ ...

Πρόπλασμα 1^ο)Α(

(ΧΑΟΣ, ΧΡΟΝΟΣ, ΦΩΣ, ΦΩΤΙΑ, ΑΕΡΑΣ, ΝΕΡΟ,
ΟΥΡΑΝΟΣ, ΓΗ, ΠΛΑΣΜΑΤΑ, ΑΝΘΡΩΠΟΣ,
ΕΡΩΤΑΣ, ΖΩΗ)

(ΧΑΟΣ)

Ακροβατώντας στο ΧΑΟΣ των ονείρων του,
ο «Βαστάζος» της πικρόχολης μοναξιάς,

(ΧΡΟΝΟΣ)

μεθυσμένος δραπέτης απ' τη γεύση τους,
τρικλίζοντας στα πανηγύρια των γιορτών του ΧΡΟΝΟΥ,
γυρεύει μια πιστή «συνοδοιπόρο».

(ΦΩΣ)

Γυρολόγος, φτωχός, ξεπουλάει τη βρωμισμένη του ψυχή,
γυμνός αχόρταγο φιλήδονο κορμί,
για ... ΦΩΣ κατάλευκο ... πλεξούδα της χυτή,

(ΦΩΤΙΑ)

εκείνο που απ' τα βάθη της,
ΦΩΤΙΑ του Ήλιου, του θεού θα μοιάζει ...

(ΑΕΡΑΣ)

Εκείνη που η ανάσα της,
σαν του καλοκαιριού πνοή,
γλυκού πρωινού ΑΕΡΑΣ,
θα φουσκώσει το πανί,

(ΝΕΡΟ)

για να γλιστρήσει η έμπνευση,
ΝΕΡΟ αλμυρό της θάλασσας,
ταξίδι μαγεμένη
στα πέλαγα του νου του.

(ΟΥΡΑΝΟΣ)

Εκεί που μόνος σύντροφος ο ΟΥΡΑΝΟΣ,
τ' αστέρια ο Ήλιος και τα σύννεφα,
πυρακτωμένα της δύσης περιστέρια.

(ΓΗ)

Κι άμα χορτάσουν τη χαρά,
η ΓΗ να τους προσμένει,
τη νιότη να γιορτάσουνε
στη χλόη της στρωμένη.

(ΠΛΑΣΜΑΤΑ)

Τα ΠΛΑΣΜΑΤΑ τριγύρω τους,
για λίγο να ημερέψουν

και στο τραγούδι των χειλιών,
στο ταίρι τους να γνέψουν.

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ)

Ονειροπόλος ΑΝΘΡΩΠΟΣ,
βαστάζος, γυρολόγος,
μένει με πείσμα άτρωτος,
της Πόλης Παλαιολόγος.

(ΕΡΩΤΑΣ)

Και κουβαλά στον κόρφο του
το μυστικό κρυμμένο,
ΕΡΩΤΑΣ παντοδύναμος
για κείνη φυλαγμένο,

(ΖΩΗ)

να της τον δώσει με φιλί
κρατώντας της τα χέρια,
αν ορκιστούνε στη ΖΩΗ,
Ανάστασης αστέρια ...

07.27'

{21,22}

Δευτέρα 3 Νοεμβρίου 2003 / 01.49'

Καταμεσής στο πέλαγο, σε μανιασμένα κύματα,
... αρπαγμένος απ' την κουπαστή της βάρκας σου,
κι εσύ κοιτούσες απόμακρα ...
Σου φώναξα, ... κέτεψα ...

ΠΙΝΙΓΟΜΑΙ !!!

την ώρα που έφευγες ...

ΠΙΝΙΓΟΜΑΙ !!!

κι εσύ μ' απάντησες ...

- ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΘΑ 'ΡΘΩ ΑΥΡΙΟ ΝΑ ΣΕ ... ΠΑΡΩ!

- ΜΑ ΩΣ ΑΥΡΙΟ ΘΑ 'ΧΩ ΠΕΘΑΝΕΙ!!!

.....

κι

Ε Φ Υ Γ Ε Σ ...

.....

01.57'

01.58'

Βουτηγμένο στο αίμα
το μαχαίρι σου στην καρδιά μου,
κι εγώ σε κοιτούσα ακόμα

μ' ΑΓΑΠΗ!!!

Κι όταν σου ψέλλισα ...

ΠΟΝΑΩ!!!
το 'σπρωξες ακόμα πιο
ΒΑΘΙΑ!!!

ως το ΤΕΡΜΑ ...
Κι όταν σε ρώτησα ΓΙΑΤΙ ...
αφού

σ' ΑΓΑΠΑΩ!!!;;;

Το 'ΣΤΡΙΨΕΣ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ!!!
και μ' απάντησες ...

- ΘΥΜΩΣΕΣ;;;
.....

02.10'

{23}

Προπλασμός 2^{ος}

1. Ακροβατώ στο ΧΑΟΣ της Δημιουργίας Του,
2. σχοινοβατώντας στ' αγνάρια που ...
σχολαστικά μου σμίλεψε ο ΧΡΟΝΟΣ,
3. μια ηλιαχτίδα ΦΩΣ
μου δείχνει την κατεύθυνση,
4. πορεία πάνω απ' τη ΦΩΤΙΑ,
πυξίδα για το λυτρωμό.
5. Στριμώχθηκε ο ΑΕΡΑΣ στα πανιά,
μοιραία δεν υπάρχει γυρισμός,
6. μονάχα το ΝΕΡΟ για συντροφιά,
να ξεδιψά της νιότης τον καημό.
7. Άνοιξε ο ΟΥΡΑΝΟΣ την αγκαλιά του
και με προσμένει το κατώφλι να διαβώ,
8. μα η ΓΗ δεν μου 'δωσε ακόμα τη χαρά της,
και Δεν θα φύγω πριν καλά να την γευθώ.
9. Τα ΠΛΑΣΜΑΤΑ με βλέπουν κι απορούνε,
τι να 'ναι κείνο που με κάνει δυνατό,
10. ΑΝΘΡΩΠΙΟΣ, πλάσμα σαν κι αυτά είμαι κι εγώ,
πονάω μισός και ψάχνω τ' άλλο μου μισό,
11. μα ο ΕΡΩΤΑΣ με κάνει δυνατό,
για σένα που προσμένω και ζητώ,
12. να 'ρθεις αγαπημένη μου μορφή,
σαν Ήλιος το πρωί,
για μια ΖΩΗ ...

Σ' αγαπώ ...

22.03'

Δευτέρα 1 Δεκεμβρίου 2003 / 01.54'
{25}

Μουσκεμένη φιγούρα

ξεγλιστρώ στο σκοτάδι,
τραγική μινιατούρα
ζητιανεύω ένα χάδι.

Ίκετεύω το χρόνο
της βροχής τις σταγόνες,
να μου δείξουν τον τρόπο,
προσπερνώ τις κολώνες.

Φτάνω μπρος στο κουδούνι
το στομάχι σφιχτό,
η καρδιά μου λουλούδι
μα το χέρι δειλό.

Δεν ακούστηκε ο ήχος
και δεν άνοιξε η πόρτα,
φυλακή μου ο ύπνος

01.59'

στου ονείρου τη βόλτα ...

02.24'

Τρίτη 3 Δεκεμβρίου 2003 / 02.33'

Τσακισμένο καράβι

η ψυχή μου στον κάβο,
προσευχή στο φεγγάρι
να ξεφύγω απ' τον τάφο,

γιατί πίσω απ' το βράχο
το κορμί σου στενάζει,
το χαρίζεις στον άλλο,
... μαχαιριά που με σφάζει ...!

Ηδονή ... κι εγώ σβήνω,
στο κορμί μου καρφιά,
η ψυχή σου στο Νείλο
στη δική του αγκαλιά,

ταξιδεύει μαζί του
με σιγουριά στη ζωή,
είν' αυτή η ευχή σου
ή μια χρυσή φυλακή;

Κι έτσι να 'ναι ακόμα
σημασία ποια έχει,
που ψυχή μου και σώμα
στο μαρτύριο αντέχει;

Έρωτας μα ... τι κρίμα,
δεν αρκεί να πληρώσει
ούτε λίγ' από κείνα
που αυτός σου 'χει δώσει ...!

Μάλλον λίγος για σένα
γιατί αξίζεις πολλά,
τον κρατάω για μένα
να είσαι πάντα καλά ...

Δεν υπήρξα εκείνος
που χωρίς δισταγμό,
θα σου γέμιζα ρίγος
για να μου λες ...
... σ' αγαπώ!

02.48'

{26}

Κυριακή 7 Δεκεμβρίου 2003 / 00.34'

Παλεύω ν' αποδεχθώ την
ασημαντότητά μου,
παλεύω να νικήσω τον
εαυτό μου,
να τον πείσω ότι δεν
είναι τίποτα, αφού ...
δεν έχει
τίποτα ...
ότι δεν έχει δικαίωμα
να σ' αγαπά αφού ...
δεν του αξίζει ...
δεν μπορεί να σε διεκδικήσει,
δεν θα το μπορεί
ΠΟΤΕ ...

Είναι φτωχός πολύ
φτωχός
Τόσο πολύ που κι αν
ακόμα του χαρίσεις
κάτι πολύτιμο, σαν
φτωχός

δεν θα μπορέσει να το κρατήσει,

γιατί σαν φτωχός

δεν ξέρει πώς να το κρατήσει ...

και πολύ γρήγορα,

και πάλι θα το χάσει

για να μείνει σαν φτωχός

και πάλι ...

Φ Τ Ω Χ Ο Σ ...!

00.46'

Δευτέρα 8 Δεκεμβρίου 2003 / 00.20'

Πάγωσε απόψε η νυχτιά,
έγινε ΕΝΑ με τον κόσμο μου ...!
Μου χτύπησε τη μπαλκονόπορτα
και μου ζήτησε να κάνουμε
ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ...!

Την κοίταξα κατάματα,
την γνώρισα και είπα: ΠΕΡΝΑ ...!

Δρασκελίσε το μάρμαρο
και γέμισε την άδεια μου κρεβατοκάμαρα.

- Κάθισε ...

Έριξε γύρω μια ματιά,
στον πίνακα «Χρόνος – Έρωτας»,
στο «Δραπέτη», στο «Δέντρο της Λησμονιάς»,
στην «Ψυχομορφή μου» ...

Κατάλαβε και χαμογέλασε πικρά ...

- Μόνος;

- Ναι ... όπως πάντα ... όπως μου αξίζει ...

- Γιατί;

- Γιατί είμαι φτωχός με πλούσια όνειρα!

Γιατί δεν είμαι πλούσιος με φτωγά όνειρα

Τι να σε κεράσω;

- Τι έχεις;

- Δάκρυα, πόνο, καημό, πόθο ...

- Λίγο απ' όλα ...

... ..

- Στην υγεία σου νυχτιά!

- Στην υγεία σου κι εσένα!

- Μ' αρέσει ν' ακούω τον ήχο των ποτηριών πριν πιω ...

δεν ξέρω γιατί ... Ίσως γιατί οριοθετεί το χρόνο ...

Σημαίνει το τέλος του πριν, δηλώνει το παρόν

κατευοδώνει το μετά ...

Τα πάντα και για τους δύο ...

Τους ενώνει σε κοινή μοίρα

- Πονάς;

- Πολύ ...

- Που είναι;

- Μάλλον στην αγκαλιά εκείνου που θα 'πρεπε να είναι ...

χμ ... με τη σκέψη της σ' εμένα,

έτσι μου είπε για να με καθησυχάσει ...

λες κι είμαι παιδί

Του χαρίζεται «**όπως μόνο αυτή ξέρει**» και ... χμ ...

σκέφτεται εμένα!!!

- Κι εσύ;

- Παλεύω με τον εαυτό μου, με την αδυναμία μου,

με το πεπρωμένο μου ... τη φτώχεια μου ...

Έχασα τη γυναίκα μου γιατί ... είμαι φτωχός!
Έχασα τα παιδιά μου γιατί ... είμαι φτωχός!
Έχασα τη δουλειά μου γιατί ... είμαι φτωχός!

Δεν μπορώ να την αποκτήσω γιατί ... είμαι φτωχός ...

.....

01.17'

{27,28,29}

2004

{30,31}

Πέμπτη 22 Ιανουαρίου 2004 /22.56'

Άλλη μια μέρα ...

χωρίς το κελάρυσμα της ανάσας σου
στα μάγουλά μου,
χωρίς το πετάρισμα της εικόνας σου
στα βλέφαρά μου,
χωρίς το κούρνιασμα των δαχτύλων σου
στη χούφτα μου,
χωρίς τη φλόγα του κορμιού σου
στην αγκαλιά μου,
χωρίς τη γλύκα των χειλιών σου
στην αλμύρα της μοναξιάς μου,
χωρίς ...,

χωρίς **ΕΣΕΝΑ** ...!!!

23.12'

{32,33}

Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου 2004 / 06.55'

Κι όμως

Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου

{34}

Ο Ήλιος βούτηξε

στην αγκαλιά της ερήμου ...

Ο ουρανός αχόρταγα

ξεδίψασε στην αλμύρα της θάλασσας ...

Στην αγκαλιά της βελούδινης Γης,

κάλπασαν ευτυχισμένα το μαύρο

και το άσπρο άλογο ...

κι ακούμπησαν για λίγο

τις έγνοιες τους στο μαξιλάρι

των ονείρων τους ...

07.09'

{35,36,37,38,39}

Τετάρτη 3 Μαρτίου 2004 / 23.05'

{40}

Δεν έχει τέλος το μαρτύριο τούτο ...

Όσο φουσκώνει το ... ποτάμι ...

τόσο ορθώνεται το ... φράγμα ...

Όσο ορθώνεται το ... φράγμα ...

τόσο φουσκώνει το ... ποτάμι ...

Γίγαντες 'γίναν και τα δυο ...

αλίμονο κι αν κάποιο από τα δυο λυγίσει ...

23.14'

{41,42,43}

Κυριακή 21 Μαρτίου 2004 / 00.51'

Ακούμπησα το «σ' αγαπώ»

σε μια πνοή τ' ανέμου,
να 'ρθει απαλά και να σε βρει
πανέμορφε άγγελέ μου,
γλυκό ψυχής νανούρισμα
το νου σου να μαγέψει,
τις πονεμένες μας καρδιές
μήπως, και τις γιατρέψει

00.54'

Δευτέρα 22 Μαρτίου 2004 / 21.10'

Ηλιοβασίλεμα στα μάτια σου

κυρτώνει η λογική μου,
ανάμεσα στα σύννεφα
πλανάται η ψυχή μου.

Αστροφεγγιά προσμένω σου
το χάδι των χεριών σου,
ανύποπτα στ' ονείρου σου
να κλέψω των χειλιών σου.

Στη σκέψη μου τυλίγονται
αμέτρητα στολίδια,
στο πέραςμα αφήνονται
ελπίδας μου φτιασίδια.

Εύπνησαν στ' αγριόκλαδα
της νύχτας περιστέρια,
άπλωσαν τ' αστραπόβραδα
χιλιάδες τα μαχαίρια.

Ξοδεύονται τα νήματα
του νου μας μπερδεμένα,
αγέρωχα κορδώνονται
της νιότης πεπρωμένα.

(οι πρώτες λέξεις κάθε στίχου, είναι της Κ... Πάνω σε ποιητικό
παροξυσμό!!! ...) ... !!! ...

21.20'

Τρίτη 23 Μαρτίου 2004 / 05.08'

Ευπνώντας ...

-εκείνη τη στιγμή που ούτε κοιμάσαι ούτε ξύπνιος είσαι-
σε είδα ή σε φαντάστηκα ...

Όρθια μπροστά στην ακροθαλασσιά ...

Η θάλασσα απόλυτα μα εντελώς απόλυτα ακίνητη,
να γίνεται ένα, απόλυτο ένα με τον ουρανό,
τόσο που θα 'λεγες
πως δεν ξεχωρίζεις καθόλου τον ορίζοντα,

στέκεσαι εκεί
με τα δάχτυλα των ποδιών σου μέσα στο νερό
και τη φτέρνα στην άμμο ...

Φοράς ένα λευκό
απλό μα πάρα πολύ απλό και ημιδιαφανές φόρεμα,
ελαφρό και χυτό μέχρι τον αστράγαλο ...

και το βλέμμα σου
βαθιά χαμένο στη μοναδική κίνηση ...

του νερού από τα δαχτυλάκια σου
που ανασηκώνεις και κατεβάζεις απαλά,
σαν το μωρό που έρχεται για πρώτη φορά σε επαφή

με τη θάλασσα ...

κι ο μόνος ήχος ...
το μαγικό κελάηδισμα ενός αηδονιού
μέσα από τη συστάδα των δέντρων ...

κάπου εκεί αριστερά σου

Γλυκιά μου ΟΠΤΑΣΙΑ ... !!!

05.26'

{44,45,46,47,48,49,50,51,52,53,54,55,56,57,58,59,60,61,62,63,64,65,66,67,
68,69,70,71,

72,...}!

Σάββατο 4 Σεπτεμβρίου 2004

Χθες το βράδυ, μου είπες για πρώτη και μοναδική φορά, ειλικρινά «σ' αγαπώ»!!! μα ήταν στο όνειρό μου! Έστω κι έτσι, θα το κρατήσω για πάντα στην καρδιά μου, γιατί εγώ στ' αλήθεια

«σ' αγαπώ»!!!

Παρασκευή 12 Νοεμβρίου 2004 / 06.30'

Στον Έρωτα η Αγάπη αναπαύεται,
στοργής ανασαιμιά οι αναμνήσεις,
στον Έρωτα η Αγάπη αναπαύεται,
γυρεύοντας το νόημα της ζήσης.

Στον Έρωτα η Αγάπη αναπαύεται,
γιατρεύουν τις πληγές τους με το Χρόνο,
στον Έρωτα η Αγάπη αναπαύεται,
με Αρετές ξεπλένουνε τον πόνο ...

06.59'

Πέμπτη 18 Νοεμβρίου 2004

Πνιχτή κραυγή,
το ουρλιαχτό της σιωπής ...

Αίμα πηχτό,
το δάκρυ του Ήλιου την πληγή ...

Γιατί τόσο ψέμα, Γιατί;;; ...

02.34'

Κυριακή 28 Νοεμβρίου 2004

Δροσοσταλιά το δάκρυ σου,
κελάρυσε στο κόκκινο των χειλιών σου
και μάτωσε ο καθρέφτης της ψυχής μου,
στην αγκάλη του ειδώλου σου
το όνειρο έκλεισε για πάντα τα μάτια του,
άνοιξε τα φτερά και πέταξε,
στην ορθάνοιχτη φυλακή της μοναξιάς του,
στην τυφλή τη λευτεριά του ...

Το κελάηδισμα λυγμός,
το φτερούγισμα καημός,
η ανάσα του πνιγμός,
ατέλειωτος ο ουρανός, απέραντη η θάλασσα
και τούτο το ηλιοβασίλεμα ...
μουσκεμένο σεντόνι απ' τον ιδρώτα του έρωτά μας,
δεν λέει να στεγνώσει τη λαχτάρα σου
κι είναι μακριά η χαραυγή,
εκείνη ...
που δεν θ' ανατείλει το πρόσωπό σου ...
θ' αντέξω;

Την προδοσία σου, την απουσία σου,
την Κόλασή σου, τον Παράδεισό σου; ...

Μ' ακούς;;; ... Σ' αγαπώ

00.15'

2005

23 Απριλίου 2005 / 01.36'

Μόνο

αν απλώσεις γύρω σου τη δίψα της ματιάς σου,
αν ακούσεις ήσυχα τον ήχο της καρδιάς σου,
αν μεθυστικό της γνώσης σου σκορπίσεις άρωμά σου,
αν γευθείς αχόρταγα καρπούς της προσφοράς σου,
αν χαϊδέψεις στοργικά γλυκά τα όνειρά σου,

τότε

θα δεις τ' αμέτρητα τραγούδια της ψυχής μου,
θ' ακούσεις το νανούρισμα της ζωγραφιάς πνοή μου,
θα σμίξεις με τις μυρωδιές της άδολης γραφής μου,
θ' ανοίξει το «κλειδάκι σου» το δρόμο στο κορμί μου ...

Εδώ ... είμ' εγώ.

Εσύ;

01.49'

Τρίτη 13 Σεπτεμβρίου 2005

1. Στα μαγικά τ' αγχάρια του πέπλου των ονείρων σου στροβιλίζομαι,
2. κυρτώνω γητευτής
στο άρωμα της μουσκεμένης σου Γης μετά το θερισμό,
3. όταν το δάκρυ του ουρανού σου
κατηφορίζει γλείφοντας το δίχτυ του Ψαρά στο Αρχιπέλαγος,
4. γλεντώ
με τον ήχο του φτερουγίσματος του Γλάρου,
πάνω από τη Γέννησή σου,
5. λαχταρώντας το κυνήγι του χτύπου,
ώρα 00.00' στο καμπαναριό της ανασαιμιάς που σήμανε
6. για να τρίξουν βαριά οι σιδηροτροχιές,
κελάηδισμα στο ξεκίνημα του τραίνου του φωτός,
7. ταξίδι μακρινό μέσα στο Δαίδαλο του νου,
γεμάτο σταυροδρόμια γεφύρια φυλλοσκέπαστα,
8. καλεσμένος της Άγνοιας
σε γνωστικό τραπέζι με προσμένεις,
μάγισσα της θρέψης Μοίρα,
9. φωτιά, κρασί
και μήλα κόκκινα στο πιάτο,
σμίγουν στο φόντο του γαλάζιου κρεβατιού,
10. εκεί που το περβάζι με τις γλάστρες,
κλείδωσε το λευκό Νυφικό του Χιονιού σου,
11. έξω,
στο φύσημα του ανέμου,
πανί στα ξάρτια φουσκωμένο,
Έρωτας στο σκαμπανέβασμα του Νερού,
12. στα δάχτυλα
πλεγμένη σφιχτά η χαίτη του Αλόγου,
ξέφρενος καλπασμός, στη Γαλήνη του πάνχρωμου Δειλινού Μας,

« Ο ΜΑΓΟΣ ...!; »

10.35'

15 Σεπτεμβρίου 2005

Σιωπή, σφιγμένη ανάσα

κι ο χορός απλώνεται στο χώμα ...
Κοίτα, σκορπούν σιγά σιγά τα σύννεφα,
το ρετσίνι γιατρεύει την πληγή στο πεύκο,
τα χιόνια λιώνουν,
τους δισταγμούς ποτίζουν
και το τραγούδι τ' αηδονιού
παιάνας της ζωής σου ...

Σκούπισε τα μάτια σου,
δεν σου ταιριάζουν σένα δάκρυα ...

Μόνο χαρά και γέλιο ...

Και μην ξεχνάς, πως

«ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ Ν' ΑΓΑΠΑΣ» ...

16.15'

Παρασκευή 16 Σεπτεμβρίου 2005

Σμίξε τα χείλη σου με τη φωνή μου,
γιορτή να στήσουν οι καημοί,
στα χάρδια των μαλλιών σου να σφυρίζουν,
απόκρυφα μυστήρια οι θεοί ...

Στο γύρισμα του κόσμου η αγκαλιά σου,
λιμάνι των παθών μου να γενεί,
κι ο Έρωτας να βγάλει απ' το κορμί σου,
λευτερωμένη την κρυμμένη σου ψυχή ...!

09.10'

17.40'

Σταυροδρομήσαμε γλυκιά μου ...

Σμίξαμε την ομορφιά σου
με τη φρίκη της απέραντης δύναμής μου.
Άγγελος γλύπτης η ψυχή σου,
σιμιλεύει αργά αργά το κορμί μου,
σφυριές μαέστρου, άτακτα προσεχτικές ...
Πληγές παλιές,
με χάρδια στοργικά τις κλείνεις
και πάνω τους ... δικές σου ανοίγεις ...
Δοκίμασε γλυκιά την αντοχή μου,
παλιός πολεμιστής και δεν πονάω πια!
Η ζέστη του αίματός μου θαλπωρή ...
Τα νύχια σου στη σάρκα μου,
ευλογημένα υνιά τον κάμπο μου π' οργώνουν.
Τα δάκρυα της ζωής σου σαν βροχή,
πέφτουν και με ποτίζουν ...
Αίμα και δάκρυ πειρατής,
σ' αυτόν το λύθρο δεν είμαι εγώ ο πολεμιστής! ...
Χτύπα, κόψε, κάψε, πνίξε,
μη φοβάσαι, μη λυπάσαι

18.55'

Εγώ θα είμ' ο νικητής! ...

Ξέρεις γιατί;

Γιατί σ' αγαπώ!!!

18.25'

Σάββατο 17 Σεπτεμβρίου 2005 / 10.50'

Στη λάμψη τ' ουρανού το βλέμμα σου πετράδι,
γλυκό, υπέροχο, θηλυκό, καθάριο ...!
Γεμίζει το άδειο μέσα μου ευφορία ...!
Αγκαλιάζεται με το χαμόγελό σου και γαληνεύει
-τι θαύμα- την τρικυμία του μυαλού!
Κυλάς αέναη φιγούρα ανάμεσα σε τόσες ...
Κι όμως δεν χάνεσαι, δεν μπερδεύεσαι με τις άλλες μου.
Ξέχωρη λάμπεις έτσι όπως είσαι,
γι' αυτό που είσαι και με μαγεύεις ...!

Έλα μου

11.05'

Τρίτη 20 Σεπτεμβρίου 2005 / 20.00'

Φθινοπωρινές χορευτικές φιγούρες ...

Το λίκνισμα των κιτρινισμένων φύλλων,
νότα στο χάδι της αύρας,
ζεστής ευωδιαστής,
Σεπτέμβρης μήνας!
Παχύ το στρώμα τους στο μονοπάτι,
εκεί στη ζεστή της αγκαλιά, στην αρένα της ζωής,
της μάνας Γης! ...
Φουσκωμένο το πουκάμισο λευκό με κόμπο,
Δένει στον κόρφο τους καημούς,
Μεστωμένοι πόθοι,
αγρίμια μερωμένα ...
Βελούδινο το διάβα στο βωμό της ζωής,
ομφαλός ανθρώπινων ονείρων,
οδηγός ποιητής,
μαέστρος της βροχής ...

20.45'

Πέμπτη 22 Σεπτεμβρίου 2005 / 09.25'

Κατρακυλώ μεθυσμένος στη βαθιά κοιλάδα,

ηφαίστειο η σκοτεινή πλευρά,
γρασίδι υγρό,
λάβα καυτή.
Ατελείωτο ταξίδι στους κορμούς του Αίνου,
ελάτινα κατάρτια ονειρικά,
στο σφίξιμο του κύκλου τους,
ξεχύνεται η δροσιά!
Σμιχτές ανάσες, γλώσσες φωτιάς μουσκεμένες,
γεύονται την αλμύρα του ρυθμού,
καταλαγιάζουν τα τύμπανα,
προετοιμάζουν το αύριο!
Κι εκεί στο τέλος του χορού,
γλιστρά η σκιά,
φιλά, χαμογελά και χάνεται,
αφήνοντας την ευωδιά,
σαν κάτι που δεν πιάνεται!!!
Στο καλό,
σ' ευχαριστώ μεθύσι μου κρυφό,
κρασί λευκό και κόκκινο,
στη λευτεριά σου αποζητώ
τη Μούσα μου να βρω!!!

Γι' αυτό και σ' αγαπώ!

10.20'

Πέμπτη 29/30 Σεπτεμβρίου 2005

Το βράδυ,
ο Αετός πληγωμένος, άρρωστος,

κούρνιασε στην αγκαλιά μου τα ρίγη του φοβισμένου! ...

Του πρόσφερα την ανθρωπιά μου,
την φροντίδα, την έγνοια μου, την πατρικότητά μου
και ξανάνωσα - μετά από τόσο πολύ καιρό !!! –
Άνθρωπος!!!

Να 'σαι πάντα καλά, όπου κι αν είσαι ...!!

Κι εγώ θα προσμένω το γυρισμό σου!!!

... Γοργοπέρουγο ξεγλίστρησε το κελάηδισμα των φτερών σου,
σκορπώντας το άρωμά σου μπροστά απ' τα κρίνα - 'χνάρια της μελωδίας
του Σοπέν,
ποτίζοντας την ευλογία του απόκρυφου πόθου μου ...

ΦΙΛΑΚΙΑ! ...

... ..

... **Ο ταξιδιώτης που έφυγε προχθές,**
άφησε τ' αχνάρι του Βορρά στα δάχτυλά μου.
Η μνήμη του στη θλίψη ενός καλοκαιριού θα λιγοστεύει ...

... ..

2006

«Μ»

(σκωπτικά)

Τρίτη 25 Ιουλίου 2006 / 18.00'

Να 'μωνα το μπλουζάκι σου
πανάκι του Αιγαίου,
και στ' ακρωτήρι του κορμιού,
γοργόνες να μαγεύω ...! ...

Τετάρτη 26 Ιουλίου 2006 / 06.00'

Να 'ρθω από πίσω σου στ' αυτί,
κρυφά να ψιθυρίσω,
το σκοτεινό τον κόσμο σου
με δύναμη να σχίσω,
με έναν φάρο φωτεινό,
αλήτη, σαλτιμπάγκο,
τα υγρά ουρλιαχτά σου στο λαιμό,
στολίδια να σου βάλω!
07.00'

Να 'μωνα λέει κηπουρός,
τον κήπο σου να οργώνω,
και στ' αμπελιού σου τα τσαμπιά,
τους πόθους μου ... να στρώνω ...!

2007

Δευτέρα 19 Μαρτίου 2007 / 23.30'

Πώς να γλεντήσω τον καημό,
πώς να κεράσω τη ζωή,
πνίγω στα χέρια το θυμό,
που 'χασα την Ανατολή.

Με γέλασε σε μια στροφή,
με μια μπουκιά λίγο κρασί,
πίστεψα στην ανάσα της
και έγινα η στάχτη της.

Μα όταν πνίγω το θυμό,
μερώνω την ψυχή μου,
όσα μου πρόσφερε αγαπώ,
χαμένη ... Ανατολή μου!

Με γέλασε σε μια στροφή,
με μια μπουκιά λίγο κρασί,
γλυκιά 'ταν η ανάσα της
κι ας έγινα η ... στάχτη της ... !

00.10'

Σάββατο 24 Μαρτίου 2007 / 18.52'

Σαν λαδοφάναρο κρυμμένο στη γωνία,
ξεθωριασμένο η ψυχή μου αργοπαλεύει,
κι είναι η φλόγα, των ονείρων μου αγωνία,
που τις σκιές σαν προσπερνάνε σημαδεύει.

Στο πέρασμά τους σαν Αετός ξεπεταρούδι,
πλέκει τα σύννεφα των χρόνων του πλεξούδα,
κι όταν χαθούνε οι σκιές σαν πεταλούδα,
κάνει το δάκρυ του ρεμπέτικο τραγούδι.

Απλώνει γύρω του το φως τη ζεστασιά του,
μα το σκοτάδι είναι βαρύ και τα πλακώνει,
κρύβει με πείσμα απ' τις σκιές την αγκαλιά του,
και δεν το βρίσκουν στη γωνιά που μαραζώνει.

Στο πέρασμά τους σαν Αετός ξεπεταρούδι,
πλέκει τα σύννεφα των χρόνων του πλεξούδα,
κι όταν χαθούνε οι σκιές σαν πεταλούδα,
κάνει το δάκρυ του ρεμπέτικο τραγούδι.

19.53'

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου αποτάχθηκε *παράνομα* το 2003, με προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη** και με την εγκληματική συνέργεια του θείου του δικηγόρου **Μενελάου Μαρτινόπουλου**, επειδή διαπίστωσε πως ο διοικητής του **Δημήτριος Αλαμανιώτης**, «*πουλούσε προστασία*» σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης στον Βόλο! Εγκληματική δραστηριότητα, που όμως έχαιρε της πλήρους ανοχής και **ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΩΣ** από την Α.Δ. Μαγνησίας, τον Δήμο Βόλου, την εισαγγελέα που ανέλαβε κατόπιν να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση!, αλλά και τον **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη!!!** ... Μια πραγματική κι οργανωμένη πανελλαδικά, ... **ΛΕΥΚΗ ΜΑΦΙΑ** ... !!!

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, ο γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα **Νίκος Γάτσας** και μάλλον από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρεμήνευσε την ανάβαση και την αντιλήφθηκε άστοχα και αφελώς, ως απόπειρα αυτοκτονίας. Ενημέρωσε τ' αδέρφια του **Αντωνίου** κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου, για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, ν' αποδεχθούν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, τ' αποδέχθηκαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έφαγε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στον Βόλο, έκανε ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας, όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές κι οι εισαγγελικές υπηρεσίες, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας στο Λιτόχωρο, είχε δώσει την εντολή στις ομάδες διάσωσης, να τον παρακολουθούν απλά για να μην ψάχνουν μετά το πτώμα του, αλλά επουδενί να μην επιχειρήσουν την σύλληψή του προτού αυτοκτονήσει, μην τυχόν και παραμείνει ζωντανός!!! ..., χωρίς καν δηλαδή να υφίστανται οποιοσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες από την πλευρά του, απλά και μόνο με την ... ανοχή των αδελφών του ..., συνελήφθη και εισήχθη *παράνομα*, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε αυτό το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολούθησαν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούσαν εγκληματικά και *παράνομα*, καταφέροντας μόνος του μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχώρησε για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό Ελασσόνας, όπου και μετακόμισε στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπίστωσε πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν απλά θέμα χρόνου! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική αναξιοπρέπεια και φυσικά, ούτε λόγος για δικαιώματα στην Τέχνη ή στον έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε οριστική εξορία από το Λουτρό, την 30^η Μαρτίου 2018

Με την επιστροφή του και πάλι στον Βόλο και μ' αφορμή την *παράνομη* διευθέτηση του ΚΕΑ του, επανεκινεί ταυτόχρονα και το ζήτημα της *παράνομης* αποτάξεώς απ' την ΕΛ.ΑΣ., το οποίο βρίσκεται ακόμη σ' εξέλιξη, καθώς οι ένοχοι **ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ** αποκάλυπτα, απ' την κομματική δικαιοσύνη του **Κυριάκου Μητσοτάκη!!!**

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του **Τέλης Μπλάντας** από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μυήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν κι ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, συνέβαλε και με προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του αποτυχημένου γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δουλόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτίτη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), ο θεατρικός δυόλογος «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://pantechnon.gr/category/art/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός **Θοδωρής Αθερίδης**, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018), «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**Της παρέας**» (2018-19), «**το ξένο φως**» (2017-18) με στίχους του **Χρήστου Μαρτίνη** κι άλλες συλλογές, δημοσιευμένες στο **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ Κανάλι ΕΥ – ευ.ε** του **YouTube**. Εξαιρετική δημιουργική στιγμή όμως, υπήρξε η στιχούργηση της «**Σονάτας του Σελήνοφωτος**» του **Beethoven** (το 15ο τραγούδι του), στις 7-8 Ιανουαρίου 2019!!!

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις **22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ** (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://pantechnon.gr/apei/ap-theory/>),
- στις **19 Ιουλίου 2007** η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Παγκόσμιος Αγώνας Τέχνης) (<http://pantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις **18 Απριλίου 2015**, που υποστηρίζει την πλήρη και ανεπιστρεπτή αποδέσμευση της δημοκρατίας, από την δημοκρατορία της δικτατορίας των ηλιθίων (http://pantechnon.gr/g-basic_principles/).

(τελευταία ενημέρωση, Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020 / 8:00 πμ)

ΕΛΕΝΗ ΣΤ. ΑΓΟΡΙΤΣΗ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΓΑΛΛΙΑΣ 4 - 4ος ΟΡΟΦΟΣ
ΒΟΛΟΣ - ΤΗΛ. 24210 33104
ΑΦΜ 011162436 - ΔΟΥ Α' ΒΟΛΟΥ

Αριθμός 8933

ΠΡΑΞΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

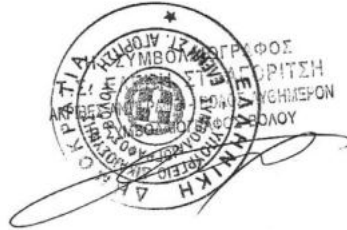
Στο Βόλο σήμερα στις δεκαεννιά (19), του μήνα Ιουνίου, του έτους δύο χιλιάδες επτά (2007), ημέρα Τρίτη, στο γραφείο μου που βρίσκεται στον τέταρτο όροφο της επί της οδού Γαλλίας αρ. 4 πολυκατοικίας, παρουσιάστηκε σε μένα τη Συμβολαιογράφο και κάτοικο Βόλου ΕΛΕΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΑΓΟΡΙΤΣΗ, με έδρα το Βόλο, ο μη εξαιρέσιμος από το νόμο Αντώνιος Μαρτίνης του Κων/νου και της Θεοπούλας, ζωγράφος, γεννημένος στο Λουτρό Ελασσόνας στις 30-10-1967, κάτοικος Βόλου, οδός Κωνσταντά αρ. 128, με στοιχεία ταυτότητας Τ. 958646/ 2000 Τ.Α Βόλου και Α.Φ.Μ. 035607621 της Δ.Ο.Υ. Α' Βόλου, ο οποίος ζήτησε να συνταχτεί η παρούσα πράξη μου με την οποία ζήτησε να καταθέσει και κατέθεσε προς φύλαξη σαράντα πέντε (45) φύλλα μίας ποιητικής συλλογής, με τον τίτλο «ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ», την οποία έγραψε ο ίδιος.- Σε βεβαίωση όλων των παραπάνω συντάχτηκε η παρούσα πράξη σε ένα (1) φύλλο, για τέλη και δικαιώματα της οποίας εισπράχτηκαν (17,00) ευρώ και η οποία αφού διαβάστηκε καθαρά και μεγαλόφωνα στον καταθέτη και βεβαιώθηκε, υπογρά-

φτηκε από αυτόν και από εμένα τη Συμβολαιο-
γράφο, όπως ο νόμος ορίζει.-----

Ο ΚΑΤΑΘΕΤΗΣ Η ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΠΕΤΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Η αμοιβή για την έκδοση του παρόντος
αντιγράφου εισπράχθηκε και αναφέρεται
στο πρωτότυπο. Δεν απαιτείται Δ.Α.Π.Υ.
Άρθρα 55 παρ. 4 του Συντάγματος και 13 παρ. 4
ΠΔ 150/92

(Τελευταία επεξεργασία, Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου 2020)